

Mẹ Nhỏ

Contents

Mẹ Nhỏ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	17
6. Chương 6	21
7. Chương 7	25
8. Chương 8	27
9. Chương 9	28
10. Chương 10	29
11. Chương 11	32
12. Chương 12	36
13. Chương 13: Phiên Ngoại: Cứu Binh?	39

Mẹ Nhỏ

Giới thiệu

Thể loại: trúc mã, hài hước, trung khuyến x nữ vương. Edit: ViSỐ chương: 12 chương chính văn + 1 phiên ngoạiDiễn viên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/me-nho>

1. Chương 1

Chương đầu đã ra lò ~ Dự kiến cuối tháng 6, đầu tháng 7 sẽ xong nhé!

Lý Hoài vừa tắm xong, người còn vương hơi nước. Cậu cầm nho ngồi xuống salon bên bàn trà, chợt nghe thấy cửa nhà bị người đập “bang bang”.

Cậu dài giọng hô một câu:

– Cửa không khóa đâu

~Lập tức thấy Sử Tư che khuôn mặt đầy nước mắt sùi mĩ lao tới, vẻ mặt uất ức muốn lao vào lòng Lý Hoài:

– Mẹ nhỏ ơi ~ Ba tìm một hồ ly tinh về cho con! Hừ! Ba tìm về một mẹ kế hồ ly!

Lý Hoài nhớ tới lần trước Sử Tư nhào vào ngực mình, suýt thì làm mình ọe cả gan ra, vậy là cậu yên lặng nhích nhích mông. Sau đó, Sử Tư liền... đụng vào một góc bàn trà!

Tốc độ kia! Lực thế kia! Chuẩn xác một góc 45 độ!

Sử Tư ngửa mặt lên, đôi mắt ướp nhẹp nhìn chăm chăm Lý Hoài. Trái tim bé nhỏ của Lý Hoài nhảy lên thành thịch: “Cậu ấy... Cậu ấy muốn thế nào? Đắm vào rồi thì thôi, sẽ không bắt mình cũng phải đắm luôn chứ?”

Sử Tư nửa ghen ngào nửa tủi thân nói:

– Mẹ nhỏ! Mẹ cũng không yêu con! Con đã trở thành đứa trẻ không ai yêu không ai thương! Ba bị hồ ly câu đi mất rồi! Bây giờ cả mẹ cũng không quan tâm đến con! Con thương tâm biết bao! Nếu con không sinh ra, con sẽ không có ba mẹ như vậy! Nếu không có ba mẹ như vậy, con sẽ có một tuổi thơ tốt đẹp! Nếu có một tuổi thơ tốt đẹp, nghĩa là ngày bé con không bị đám trẻ con bắt nạt...

Sử Tư nói tới đây bỗng dừng lại. Sử Tư cảm thấy có một thứ chất lỏng chảy từ đỉnh đầu mình xuống, qua góc trán, xuống tới cổ rồi đọng lại một ít ở xương quai xanh, tiếp theo chảy xuống ngực rồi xuống dưới nữa. Sử Tư dùng tay trái sờ một cái, tiếng thét chói tai sau đó quanh quẩn vang vọng trong nhà:

– A a a a a! Mẹ ơi! Mẹ nhỏ! Máu! Máu! Máu! Mẹ nhỏ, máu của ai thế? Bà nó chứ, ai chảy máu? Mẹ nhỏ, có phải mẹ giết người không? Có phải có một xác chết được giấu trên nóc nhà chúng ta hay không? A a a! Thật đáng sợ! Máu! Máu! Máu! A a a!

Lý Hoài ngắt một quả nho, ném vào miệng:

– Ủ, máu. Máu của cậu đấy, mau vào tủ tìm hộp y tế, lấy cồn sát trùng rồi dùng gạt băng lại, may ra còn có thể sống thêm một lúc, cũng không cần lo lắng gì. Nếu không, cậu ra ngoài cho nhanh, đừng để chú cảnh sát nói chỗ của tôi là hiện trường án mạng. Ôi, cậu sao lại thế? Không cần băng bó thật à? Vậy cậu phải cách xa nhà tôi một chút nhé! Tốt nhất là lái xe tới khu phố sầm uất ấy, nghe nói sự tình thế này có nhiều nhân chứng thì tốt hơn

~Bạn nhỏ Sử Tư tội nghiệp cắn răng giậm chân, rút một tờ Mao gia gia màu đỏ từ đế giày ra:

– Tiểu Mao ơi, Tiểu Mao à, mày sẽ rời xa tao sao? Thật là luyến tiếc quá đi, hu hu hu. Thế nhưng tao sắp chết rồi, để tao được sống lâu một chút, nhìn thêm cái thế giới lạnh lùng ích kỷ này, mày hãy vui vào vòng tay ôm ấp của anh bác sĩ đi thôi! Tiểu Mao ơi Tiểu Mao, mày muốn nói gì với tao nữa không?

Lý Hoài Sử Tư vừa chảy sớt cà chua lại vừa rơi hai hàng nước mắt thương cảm hệt như đứa thần kinh, rốt cục không nhịn được mà giật giật khóe mắt:

– Cậu thực sự không cần tắm à? Nếu không tắm thì sớt cà chua sẽ khô trên người cậu thật đấy.

Dưới ánh nắng nhu hòa của buổi hoàng hôn, Sử Tư quay đầu lại. Ánh nắng bao lấy khuôn mặt góc cạnh phân minh của Sử Tư hệt như một tầng viền vàng, đẹp đẽ mà... ngu ngốc.

Chai sớt cà chua bị đổ ở góc bàn chảy từ mặt bàn xuống thảm lông trắng phau, dưới ánh mặt trời, nó rạn vỡ lấp lánh.

Sử Tư bỏ chạy. Đùa à? Cậu đây còn lâu mới để Lý Hoài bắt dọn thảm!

Sử Tư về nhà, nhìn thấy hồ ly quẩn rũ ba đang đứng trong bếp rửa rau, Sử Tư hừ một tiếng tỏ ý “Giả vờ tốt bụng!”. Sử Tư bước từng bước sau đó vọt vào trong phòng ngủ.

– Cha bị hồ ly tinh làm mê muội tâm trí, chỗ của mẹ nhỏ lại không thể tới. Vậy mình cứ bỏ nhà ra đi là được!

Sử Tư nghiêm túc soi gương, nói.

Nói là làm, Sử Tư chống hông lôi cái vali Hỉ Dương Dương sản xuất giới hạn mà một năm trước đã mua cùng Lý Hoài từ dưới gầm giường ra, vui sướng lên kế hoạch đi đâu chơi thì được. Đột nhiên Sử Tư thấy bầu không khí không đúng lắm. Quay ngoắt đầu lại! Trên mặt đất là một màu đỏ máu, hệt như gom góp cả mấy tháng kinh nguyệt lại vậy! Vừa ngẩng lên, Sử Tư lập tức thấy khuôn mặt cười như không cười của mỹ nhân lạnh lùng Lý Hoài.

Sử Tư nuốt nước bọt “Ực” một tiếng, nghĩ thầm: “Ngày lành chấm dứt rồi”.

Lý Hoài phong tình vạn chủng liếc mắt, giọng cười nhạo khàn khàn:

– Ôi, vali là chuẩn bị để đi đâu? Ăn tối chưa? Đói bụng không?

Sử Tư nuốt một ngụm nước bọt. Khi nào Lý Hoài dùng kiểu giọng này nghĩa là cậu vẫn chưa quá tức giận, thế nhưng như thế không có nghĩa là Sử Tư tình nguyện đứng trước họng súng đã giết chết an toàn! Ôi, đậu hũ ơi đậu hũ, sắc đẹp hại người, sắc đẹp hại người mà...

Sử Tư muốn bày tỏ trưa nay mình đã ăn rất nhiều, không hề đói chút nào. Dạ dày đã no căng lên rồi, ngay cả một quả dưa chuột cũng không nhét vào được nữa đâu!

– Ủng ục... òng ọc...

Lý Hoài và Sử Tư cùng đưa mắt nhìn vào vị trí trên bụng, dưới ngực của Sử Tư.

Sau đó, chỗ kia cực kì nề tình mà tiếp tục hò hét:

– Ủng ục... ùng ục... ùng ục...

Lý Hoài cười xấu xa:

– Bé ngoan à, đói bụng thì nói đi, mẹ nhỏ nấu cơm cho con ăn nha ~ Có mệt không? Mệt thì mẹ nhỏ bế con về nhà ~ Ăn cơm xong không nên vận động, thế thì ngủ ngoan cùng mẹ nhỏ thôi ~ Bé ngoan, con nói xem như thế có được không hả bé ngoan?

Sử Tư cảm thấy như mình đang tiến vào Vườn Địa Đàng hạnh phúc, trong đầu toàn những câu nói đầy phong tình mà Lý Hoài nói với mình: “Buổi tối ngủ cùng mẹ nhỏ ~ Buổi tối ngủ cùng mẹ nhỏ ~ Buổi tối ngủ cùng mẹ nhỏ ~ Ôi chào ~ Buổi tối ngủ cùng mẹ nhỏ ~ Chờ mẹ nhỏ ngủ say là có thể sàm sờ ~ Ôm thật chặt ~ Chưa biết chừng còn có thể thơm thơm này ~ Muaa ha ha, quả là không thể tốt đẹp hơn ~”, hoàn toàn không thấy nụ cười âm hiểm của Lý Hoài.

Sử Tư ôm cổ Lý Hoài, hướng về xương quai xanh của cậu rồi hôn một cái, lấy tư thế rất hùng dũng và oai vệ, hiên ngang nói:

– Mẹ nhỏ! Về nhà thôi!

Lý Hoài lãnh diễm cao quý chỉ một ngón tay xuống đất:

– Bé ngoan, mau đem tấm thảm buồn nôn kia đi nữa, có khi tối nay chúng ta sẽ dùng đến đó

~Sử Tư “gào” một tiếng, quả thực còn mạnh mẽ hơn cả bị hạ xuân được, lằm bằm:

– May rồi! May rồi! Đêm nay có thể đem mẹ nhỏ làm như này làm như kia, lại làm như kia làm như này ~ Có nên mua thêm hộp gì đó, mua thêm thứ gì đó không đây?

Lý Hoài thấy Sử Tư đỏ mặt ý *** vừa mở cái vali Hỉ Dương Dương làm người khác giận sôi kia ra, bỏ tấm thảm lông dê trắng bị Sử Tư làm bẩn vào, cậu “hừ” một tiếng, cười tà mị:

– Một lát nữa hả? Buổi tối cho cậu giết thảm cả đêm, chắc chắn giúp cậu thoải mái!

Sử Tư hoàn toàn chìm đắm trong thế giới hạnh phúc nhỏ bé, trong đầu rất là “Ôi! Đây là lần đầu tiên của mẹ nhỏ nhỉ? Trong sách nói sau khi làm cần thuốc hạ sốt, vậy thuốc Nam tốt hay thuốc Tây tốt? Thuốc cao hay là thuốc bột? Nếu như bị mình giầy vò đến sưng lên, lúc đi vệ sinh có bị đau hay không?”

Để trở thành một tuyệt thế hảo tiểu công, Sử Tư kẹp laptop đã lâu không dùng vào nách.

Lý Hoài khó hiểu:

– Cầm cái này theo làm gì?

Sử Tư cười đến mức hí tịt mắt:

– Tra vài thứ đó

~Dù sao cũng là lần đầu, có rất nhiều thứ khoa học cần phải được phổ cập đấy

~Lý Hoài liếc xéo Sử Tư, mặc kệ người kia đang cười phơ phới. Khi đi, Sử Tư tay trái kéo vali, tay phải cầm laptop, vui như hoa mùa xuân theo sát phía sau Lý Hoài.

Mục Nhị thấy con riêng vênh váo tự đắc, vẩy đuôi theo sau đứa bé nhà họ Lý hàng xóm, còn không quên tranh thủ vừa đi vừa sờ một cái, hôn một cái.

Bỗng dưng, Sử Tư đổi thành tư thế “Bà là người xấu bà là người xấu bà là người xấu! Tôi thật đáng thương tôi thật đáng thương tôi thật đáng thương!”, Mục Nhị không thể nhìn được mà giật giật thái dương.

Lý Hoài thấy Sử Tư vừa co ro trốn sau lưng mình vừa lăm bằm:

– Mình không nói với bà ấy là tối nay không về ăn cơm có được không? Nói đúng ra bà ấy chẳng phải tốt lành gì đâu, là người xấu đã cướp ổ chó của mình còn cướp luôn cả ba mình nữa! Nhưng sao ngực mình lại không được thoải mái lắm nhỉ?

Lý Hoài bước nhanh về phía trước vài bước, Sử Tư đang xuống cầu thang, trán vẫn dựa trên lưng Lý Hoài, Lý Hoài vừa rời khỏi, Sử Tư liền lập tức “rầm rầm rầm” lặn xuống cầu thang.

Mục Nhị sợ tới mức rút cả tròng mắt, vội vàng chạy tới chân cầu thang để xem xét tình hình của Sử Tư.

Không ngờ Sử Tư lặn trái hai vòng, lộn phải hai vòng rồi lồm cồm bò dậy, tuyệt nhiên không để ý tới bà đang trợn mắt há mồm đứng một bên. Sử Tư làm bộ tội nghiệp bĩu môi, nhìn Lý Hoài:

– Mẹ nhỏ ~ Mẹ bắt nạt người ta

~Nước mắt Sử Tư vòng quanh, Mục Nhị nhìn thấy mà lòng cũng nát cả.

Mục Nhị thở dài, quay vào bếp, oán thăm: “Mẹ nhà con chứ, Sử Tư! Bà đây khom người, ân cần với con một tháng, con cứ mở miệng ngậm miệng liền gọi bà đây là hồ ly tinh. Thằng nhóc họ Lý nhà bên chưa từng nấu cho con ăn lấy một miếng mà con một câu mẹ nhỏ hai câu mẹ nhỏ! Con là đồ ngốc sao? Đầu óc con không bình thường đúng không?! Tam quan của con có vấn đề à?! Mẹ mới là mẹ kế của con đây này!”

Mục Nhị vừa thở tào xong, nội tâm mất cân bằng còn chưa bình tĩnh lại thì liền nhìn thấy dáng vẻ con ngoan của Lý Hoài, bà mắng thăm: “Mặt người dạ thú!”. Lý Hoài không để ý tới sắc mặt Mục Nhị hết xanh lại đen, hết đỏ lại vàng, cười híp mắt:

– Dì ơi, tối nay Sử Tư ở nhà cháu ăn, không về đâu, phần của cậu ấy dì không cần nấu. Dì cứ làm việc đi, cháu với cậu ấy đi đây.

Mục Nhị bị đột bắn liên thanh của Lý Hoài làm choáng váng. Mẹ nó! Đây là giọng nói hay nhất mà bà nghe từ trước tới giờ, ngoại trừ Sử Văn Thành ra.

Mục Nhị dánh vể mẹ hiền sờ đầu Lý Hoài:

– Ô? Cao lên này?

Sử Tư gặm góc bàn, trong đầu là một đàn thảo nê mã chạy qua cả nghìn vạn lần, hò hét trong lòng: “Đừng động vào! Đó là người đàn ông của tôi! Đó là người đàn ông của tôi! Được lắm, hồ ly tinh! Quyến rũ ba tôi còn chưa đủ, còn muốn cướp cả người đàn ông của tôi!”

Gào thét xong, Sử Tư bày ra bộ mặt mẹ kế:

– Lý Hoài... Mẹ nhỏ... Mẹ nhỏ... Vì sao không làm gì? Chẳng lẽ mẹ nhỏ cũng thích hồ ly tinh sao?

Không chờ Sử Tư thương xuân bi thu xong, Lý Hoài liền túm cổ Sử Tư, kéo ra cửa.

“Rầm” một tiếng đóng cửa lại, Lý Hoài ghét bỏ chùi tay vào áo Sử Tư:

– Trên cổ với trên mặt là cái gì thế này?

Sử Tư thâm thì:

– Suyt... Con trộm bánh gato của hồ ly tinh đấy.

Lý Hoài:

– ...

Tiểu kịch trường:

Sử Tư: Mẹ nhỏ, xxx đông lạnh rồi *mặt tội nghiệp*

Lý Hoài: Ngoan, lấy tay nắm chặt chỗ bị đông lạnh, bóp vài cái, đau đến chết lạnh rồi sẽ không còn cảm giác gì nữa

~Đủ dở hơi chưa mọi người =)))

2. Chương 2

1. Trong chương này, rất cảm ơn chị Sa Thủy bên nhà Sa Mộc Thảo đã giúp đỡ em đoạn Sử Tư nói về phim Hàn:”>

2. Trong “...” là suy nghĩ, sau dấu gạch đầu dòng là lời nói nhé.

Lý Hoài nghe Sử Tư thăm thì bên tai:

– Trên đầu tôi có sừng ~ Dưới mông tôi có đuôi

~Cậu cảm giác mình sắp bị tẩy não.

Mở cửa về tới nhà, cậu phát hiện cha mẹ nhiều năm không ở nhà đang ngồi trên sofa xem phim Hàn.

“Thật đáng ghét! Những người lớn vương bận đã trở về! Không thể cùng mẹ nhỏ như thế này lại như thế kia rồi!”

Sử Tư phát điên, nghĩ thầm.

“=_= Xem ra Sử Tư không phải giết thảm cả đêm rồi, trong lòng thấy không thoải mái là sao nhỉ?”

Lý Hoài nghĩ.

Là đứa con nhị thập tứ hiếu, Lý Hoài chạy vào bếp chuẩn bị cơm tối cho cha mẹ. Sử Tư hết như một con cún ngồi xồm trước phòng bếp, đôi mắt trông mong nhòm hoa cúc của Lý Hoài, hận không thể xô ngã Lý Hoài ngay lập tức.

Hết lần này tới lần khác, Lý Hoài cứ vô tình hữu ý lắc mông, áo sơ mi trắng tuột ra khỏi quần jeans, thỉnh thoảng lộ ra eo nhỏ trắng nõn, Sử Tư nhìn mà miệng lưỡi khô khốc.

– Oppa! Sa rang hee ~ #%@\$^

Sử Tư đảo mắt:

– Mẹ nhỏ à, bộ phim Hàn này đúng là làm bộ làm tịch, mẹ xem nữ chính yêu kiều khả ái, động một tí là “yêu anh” với “mến anh”, cũng chẳng thấy “yêu” thật chỗ nào, để con đóng cửa bếp vào, đừng để khí chất xuất trần của mẹ bị vậy bần!

Nói xong, Sử Tư nhè nhẹ đóng lại cửa phòng bếp.

Phòng bếp dần dần bị bao phủ bởi bong bóng hồng, Lý Hoài chậm rãi vén góc áo lên trong thẹn thùng, ngón tay thon dài cũng từ từ phủ lên cúc áo. Sử Tư không nhìn được dự vọng đã công tâm, vài bước liền tới trước mặt Lý Hoài, mạnh mẽ xé chiếc áo mới được mở một nửa ra, đầu gối chen vào giữa hai chân Lý Hoài, đôi môi nóng nhanh chóng hôn lên cổ Lý Hoài, hôn qua từng tắc da thịt, lưu lại dấu vết mờ mờ.

Đương nhiên, tất cả chỉ là ảo tưởng của Sử Tư. Tình huống thực tế là cậu chàng trông thấy bốn bề vắng lặng, Lý Hoài đang chuẩn bị đồ ăn, vì vậy mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, bước từng bước nhỏ chạy tới trước mặt Lý Hoài.

Móng vuốt không thể chờ thêm nữa đã gấp gấp xòe ra! Eo nhỏ trắng nõn của mẹ nhỏ đang ở trước mắt! Sờ đi! Mau sờ đi!

“Bóp” một tiếng, Lý Hoài tặng cho Sử Tư một cái tát.

– Ra chỗ mát mẽ ngồi, tâm tình tôi đang không tốt, chọc tới tôi cẩn thận tôi tử hình cậu tại chỗ!

Lý Hoài cười lạnh nói.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Sử Tư sụp xuống trong nháy mắt, đôi mắt to đặc hữu của người phương Tây dường như sâu thêm, lẫn trong đó là nước mắt ươn ướt. Sử Tư khịt mũi, chậm chậm bước từng bước, yên lặng rúc vào góc tường.

Lý Hoài bị nhìn chòng chọc, không thể chịu nổi bầu không khí này liền ngừng thái thật bò, lườm Sử Tư:

– Lăn lại đây!

Sử Tư vẻ mặt sợ hãi:

– Mẹ nó chứ! Mẹ nhỏ, mẹ con mẹ nó độc ác như thế đấy! Con chẳng phải chỉ muốn sờ eo nhỏ của mẹ thôi sao? Huống chi sờ trộm còn chưa thành nữa! Thế mà mẹ lại muốn lấy dao giết con! Mẹ không phải mẹ ruột của con! Có người làm mẹ nhỏ như vậy sao?

Nhưng vẫn ngoan ngoãn tới trước mặt Lý Hoài.

Lý Hoài híp mắt nhìn cổ Sử Tư, trông ngực Sử Tư đập thành thịch.

“Cậu ấy cậu ấy cậu ấy... Cậu ấy không định giết mình thật chứ?”

“Chắc không đâu, giết mình ở đây thì làm gì có chỗ giấu xác...”

“Không hủy thi diệt tích là tối kị khi giết người đó!”

“Nhưng mẹ nhỏ thông minh như vậy, giết mình nhưng không bị người khác phát hiện cũng đâu có khó khăn tới vậy?”

“*^_ ^* quả nhiên mẹ nhỏ rất thông minh”.

Cổ đột nhiên mát lạnh, Sử Tư lập tức không dám cử động. Lý Hoài đặt con dao thái trên cổ Sử Tư, lấy tay đo đo, hình như đang suy tư xem phải hù dọa Sử Tư thế nào.

Sử Tư sợ đến tè cả ra quần:

– Mẹ nhỏ! Mẹ nhỏ! Mẹ nhỏ? Mẹ đừng như vậy, hu hu hu... Lần sau con không dám nữa!

Lý Hoài cười nhạt:

– Còn dám có lần sau?

– Không dám có lần sau nữa! Mẹ nhỏ ơi mẹ đừng như vậy mà mẹ nhỏ! Mẹ nhỏ, con yêu mẹ mà! Mẹ nhỏ ơi con chưa muốn chết! Con chết rồi chắc chắn sẽ có một đám hồ ly mặt trắng tới quyến rũ mẹ! Mẹ sống là người của con, chết là quỷ của con! Nhưng con chết rồi sẽ không còn cách nào để tranh đoạt mẹ với người khác hết! Mẹ nhỏ ơi con không muốn chết mà mẹ nhỏ! Con yêu mẹ mà, mẹ nhỏ! A a a a mẹ nhỏ

~~Sử Tư gào khóc thảm thiết, bày tỏ chân thành nên không thấy khuôn mặt Lý Hoài đang dần sát lại. Lý Hoài đột nhiên nhếch miệng cười tà, hướng về chỗ vừa đặt dao trên cổ Sử Tư, cắn một cái, sau đó liếm một chút.

Đầu Sử Tư “bùm” một tiếng, nổ tung.

Xin đừng trách cậu chàng, từ năm năm tuổi, Sử Tư đã kiên cường theo đuổi Lý Hoài, tới nay đã cả chục năm. Trước giờ chỉ toàn nhận được những cái lườm nguýt của Lý Hoài, tim đã sắp bị tàn phá thành căn bã. Nụ hôn trong lúc nhất thời nổi hứng của Lý Hoài làm Sử Tư chẳng biết phải làm sao, thân thể cương cứng không nhúc nhích, cổ cũng sắp bị chuột rút luôn.

Khi Sử Tư đang muốn nhào tới hôn một trận tiêu hồn với Lý Hoài thì Lý Hoài bỗng nhấc chân đạp một cú vào trước ngực Sử Tư. Sử Tư như quả bóng cao su, lăn lông lốc về góc tường mình đang ngồi xồm ban nãy.

Sử Tư:

– ...

Sau đó...

“Mẹ nhỏ hôn mình!!!”

“Đây là lần đầu tiên mẹ nhỏ hôn mình!!!”

“Thật ra mẹ nhỏ cũng yêu mình!!!”

“Mẹ nhỏ không hề cầm dao đâm chết mình! Còn hôn mình nữa!”

“Mẹ nhỏ cũng thích mình phải không?”

“Có phải mẹ nhỏ bị sự tài ba và phong lưu của mình mê đảo, cho phép mình quỳ xuống dưới quần jeans của mẹ nhỏ không?”

“Vui quá thì phải làm sao bây giờ?”

Đôi mắt hoa đào của Lý Hoài đảo qua góc tường nhìn Sử Tư hệt như bị tâm thần xoay qua xoay lại, nghĩ thầm: “Rốt cuộc cũng yên lặng”.

Lý Hoài nấu hai món mặn, ba món chay, trong nồi có canh sườn, Lý Hoài sai Sử Tư:

– Mười phút nữa đun nóng lại rồi bưng ra, cậu dọn cơm đi, tôi đi tắm.

Sử Tư mắt tròng lên như kẻ trộm:

– Con cũng đi!

Lý Hoài hỏ hển quát:

– Đi mẹ cậu! Thích thì về mà tắm với mẹ cậu ấy!

Sử Tư ôm hông Lý Hoài:

– Mẹ! Mẹ nhỏ! Mẹ chẳng phải mẹ con sao? Chẳng lẽ mẹ muốn con tắm cùng hồ ly kia?

Lý Hoài trợn mắt: Mình đánh giá thấp trình độ ngu ngốc của Sử Tư rồi!

– Theo như tôi biết, người mang thai mười tháng, một tay phân một tay nước tiểu, mỗi ngày cho cậu uống sữa mẹ là một người phụ nữ tên Elena chứ không phải một người đàn ông tên Lý Hoài!

Sử Tư:

– ...

Đêm đến, Sử Tư lật qua lật lại trên giường đơn trong phòng cho khách, trần trọc. Cuối cùng cậu chàng vẫn rón rén, cẩn thận chạy tới trước cửa phòng Lý Hoài.

Thử vặn nắm cửa:

– Ôi chao? Không khóa?

Sử Tư nhìn dáo dác, mở cửa vào phòng, mắt vừa nhìn tới bên giường thì:

– Mẹ nó! Mẹ nó! Mẹ nó! Mẹ nhỏ đang thay quần lót!

Lý Hoài ngẩng phắt đầu, mắt nhìn ra cửa, sau đó thấy Sử Tư chảy hai hàng máu mũi, mắt vẫn dán vào chỗ kín của cậu!

Lý Hoài giận mà không có chỗ trút:

– Cút đến đây!

Hoa cúc của Sử Tư căng thẳng!

“Không xong! Bại lộ rồi!”

Sử Tư lê lê lết lết vào trong, sau đó đóng cửa phòng, lưng dán chặt vào cửa, không dám thở mạnh lấy một cái.

Lý Hoài tức đến không biết nói gì, đi tới trước mặt Sử Tư, vừa định đếm hai phát thì phát hiện đường nhìn của Sử Tư vẫn cố định bắn phá ở một chỗ nào đó.

Lý Hoài cứng đờ mặc quần rồi bắt lấy mặt Sử Tư:

– Đẹp không? Thích thế thì cho cậu xem một lần là được!

Ánh mắt chỉ hận không thể giết chết Sử Tư.

Sử Tư che mắt:

“Nguy, nguy! Còn tiếp tục sẽ hóa thành tượng đá!”

Lý Hoài nắm cổ tay Sử Tư:

– Bé ngoan, nhìn tiếp đi nào! Nhìn xem độ lớn có hợp ý con không, hình dạng có vừa lòng con không. Ồi chao, che mắt làm gì? Tôi con mẹ nó làm bắn mắt cậu à?!

Sử Tư bị Lý Hoài dọa. Đây là lần đầu tiên trong mười mấy năm, cậu chàng thấy Lý Hoài nổi giận như vậy, Sử Tư cảm giác tâm can đều lạnh run.

– Mẹ... mẹ... mẹ nhỏ à... Con có thể đi rửa mặt không? Con cảm giác máu mũi sắp rơi xuống.

Lý Hoài:

– ...

Sử Tư mượn cơ hội chạy trốn tới phòng tắm, hương vị sữa tắm trong không khí còn chưa tan hết, Sử Tư hít sâu hai cái rồi vốc nước rửa mặt, lại chậm chậm trở ra.

Lý Hoài đã mặc xong áo ngủ, tay cầm quyển Đạo Đức Kinh. Cúc hoa Sử Tư lại căng thẳng.

Lý Hoài thấy Sử Tư đi ra, buông sách xuống, nói:

– Có phải tôi đã cho cậu ám chỉ sai lầm nào đó không? Aney, tôi không phải mẹ cậu, tôi chỉ có mình cậu từ khi mẫu giáo, cấp hai rồi tới hết cấp ba.

Lòng Sử Tư chợt lạnh. Aney là tên Elena đặt cho Sử Tư, chẳng có ý nghĩa gì, chỉ là vài chữ cái ghép lại thôi. Cái tên Aney này theo Sử Tư năm năm, từ khi sinh ra cho tới năm tuổi. Lúc mới về nước, Sử Tư hoàn toàn không hiểu tiếng Trung mà chỉ có thể nói vài từ đơn được Elena dạy lúc ở sân bay. Khi đi nhà trẻ, lúc cô giáo bảo tự giới thiệu, Sử Tư đã nói:

– Xin chào các bạn, mình là Aney, mình chưa có tên tiếng Trung nhưng sẽ sớm có thôi.

Lý Hoài rất ít khi gọi cái tên này, trừ lúc mới quen ở nhà trẻ thì cũng chỉ có lần này. Sử Tư bỗng cảm thấy Lý Hoài mang vẻ mặt lạnh lùng lúc này khác một trời một vực so với mẹ nhỏ vừa nói mình ngu ngốc lại vừa giúp mình.

Lý Hoài mặc kệ đôi mắt tội nghiệp của Sử Tư, nói tiếp:

– Tôi không có nghĩa vụ giải quyết những mong muốn của cậu, tôi họ Lý, không có nửa chỗ quan hệ với cậu! Chúng ta... cứ như vậy đi.

Lý Hoài nói hết lời, dừng một chút rồi lại tiếp tục:

– Sử Tư, cậu không bình thường.

Sử Tư không nói gì, hệt như chó nhà có tang rời khỏi cửa nhà Lý Hoài.

Trong ngực trầm buồn, những lời Lý Hoài nói đều đâm vào lòng Sử Tư. Mũi cậu cũng cảm thấy cay cay, cho tới bây giờ, chưa bao giờ cậu muốn mẹ nhỏ cảm thấy mình phiền phức.

Sử Tư không về nhà ngay mà ngồi bên hồ nước trong khu tập thể, suy nghĩ xem mình sai ở đâu.

Cuối cùng, Sử Tư nghĩ ra một lí do.

Nửa giờ sau:

- Có khả năng mẹ nhỏ dính phải thứ gì không sạch sẽ không nhỉ?
- Nghe nói hương ở Ấn Linh tự linh lắm.
- Có nên tranh thủ ngày nghỉ đi Hàng Châu để tặng cho mẹ nhỏ một miếng ngọc không?
- Hay cứ về nhà đã, ngày mai tìm mẹ nhỏ bàn bạc xem.

Sử Tư đi rồi, Lý Hoài hối hận.

Mệt mỗi đập vài cái xuống giường, hận không thể đập ván giường thành hai nửa.

Chẳng biết mình lên cơn thần kinh gì mà nặng lời như vậy, hẳn là cậu ấy đau lòng lắm.

Không biết vì sao mà khi Sử Tư ra khỏi cửa phòng, trái tim Lý Hoài thắt lại, hình như có thứ gì đó vừa thoát ra. Cậu đột nhiên muốn ngăn Sử Tư lại, nói rằng mình chỉ nói đùa thôi. Nhưng tôn nghiêm không cho phép cậu làm thế, cậu chỉ đành khấn cầu đấng Ngọc có suy nghĩ đơn giản kia không hiểu mình nói gì, lại chạy về phòng cho khách ngủ tiếp.

Thứ mong chờ này vẫn liên tục duy trì cho tới khi cửa nhà cậu đóng “rầm” một tiếng. Tim Lý Hoài như ngừng hai giây sau đó mới lại đập tiếp được.

Lý Hoài trắng đêm không ngủ.

Sử Tư tự cho là hiểu, ngủ đến không biết trời đất gì.

Tiểu kịch trường:

- Mẹ nhỏ, mẹ nhỏ! Chúng ta chuẩn bị H?

Lý Hoài nâng mi:

- Cậu đoán xem

— Mẹ nhỏ, mẹ nhỏ! Mẹ là thụ à?

Lý Hoài nâng mi:

- Cậu đoán... Cút!

3. Chương 3

Lý Hoài bị Sử Tư đập giường đánh thức, tám giờ sáng nay cậu mới ngủ, còn vào giấc chưa nổi mười phút đã bị tai họa này gọi dậy nhưng vẫn chưa ý thức được chuyện gì đang xảy ra.

Lý Hoài nhếch mày, vẻ mặt ghét bỏ:

- Sao cậu tới đây?

Sử Tư lắc đầu ngoáy móng vui mừng:

- Mẹ nhỏ, mẹ nhỏ! Mẹ đi cùng con tới Hàng Châu một chuyến đi, ngắm Lôi Sơn, dạo Tây Hồ?

Đùa! Cậu chàng còn lâu mới dám nói thật ra là tới Linh Ấn tự làm lễ khai quang, giải xui cho Lý Hoài. Mẹ nhỏ sẽ đánh chết cậu chàng là chuyện thứ nhì, nhờ vận nhất mấy thứ bản thủ còn chưa phát hiện ra mà mẹ nhỏ phát hiện mục đích chuyến đi thì sao?

Còn nữa, bây giờ mẹ nhỏ không hề đáng yêu!

Lý Hoài rất sung sướng với việc tự trở về của Sử Tư, vì vậy cậu vung tay lên, gắng gượng đáp ứng Sử Tư.

Sử Tư sau khi được mẹ nhỏ nhà mình đồng ý một cách đầy cao quý lãnh diễm liền chạy như điên về nhà chuẩn bị hành lí, còn không quên lục lợi điện thoại của ba mình, lấy được số của một người là “Ông Vương khách sạn Hàng Châu” rồi gọi tới.

– A lô? Chú Vương hàng xóm đấy ạ? Cháu là Sử Tư đây ạ... Chính là cháu, chính là cháu. Hai ngày nữa cháu muốn tới Hàng Châu chơi này ~ Dạ... Vâng! Cháu muốn đặt một phòng tình thú ạ. A không! Một phòng đôi ạ... Hai người một giường là được rồi ạ! Vâng, vâng, vâng! Cảm ơn chú Vương ạ

~Sử Tư cúp máy, đuôi phải vênh lên tới trời, khó có được một ngày ăn cơm Mục Nhị nấu mà không kén cá chọn canh.

Mỗi lần Sử Tư vươn đầu về phía món nào đó, tim gan Mục Nhị lại run lên một cái.

Sử Tư bỏ đồ ăn vào miệng, tim gan Mục Nhị nhảy lên tới cổ họng.

Mãi cho tới khi Sử Tư buông đầu, lơ đãng nói với Mục Nhị một câu:

– Cháu thử no rồi

~Lúc ấy Mục Nhị mới thoải mái động đầu.

Thấy Sử Tư đã đi xa, Mục Nhị ngồi nhìn bàn đồ ăn còn già nửa, sững sờ.

“Con mẹ nó! Người ta toàn mẹ kế ngược đãi con riêng, ngược đãi cả đời! Sao đổi sang mình thì thành làm trâu làm ngựa? Thỉnh thoảng tiểu tử tông ban cho vẻ mặt dễ nhìn thì cứ cảm thấy như là đang nằm mơ? Có phải mình có khuynh hướng chịu ngược đãi không a a a???”

“Ông Sử à, ông về đây mau! Một mình tôi sắp không chịu nổi rồi! Nếu biết nhà ông có một đứa con gây sức ép đến thế này thì có chết tôi cũng không gả cho ông!”

Về mặt u oán của Mục Nhị cũng không thể che giấu được nội tâm hừng hực lửa của bà.

Bên này, Sử Tư vui mừng đến nở hoa, nghĩ tới vợ tương lai càng ngày càng xinh đẹp động lòng người lại còn hiểu ý đến mức bây giờ thỉnh thoảng có sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của vợ đẹp một cái, vợ đẹp cũng sẽ không tức giận. Đối với sinh hoạt “phu thê” hài hòa này, cậu chàng tỏ vẻ thỏa mãn vô cùng.

Lý Hoài làm như không thấy hành vi táy máy chân tay của Sử Tư. Vốn từ nhỏ đến lớn đều vậy, lần trước chỉ là nhạc đệm thôi. Bị một người đàn ông nhìn chăm chăm phía dưới không chớp mắt thì ai cũng sẽ tức giận đến đánh người thôi nhỉ? Lẽ nào thích hàng ngày treo JJ lên đầu để tiếp thu quỹ báu của người khác chắc?

Lý Hoài từ khi mới sinh ra đã có thói quen bị Lý Mộc Tử quấy rối đủ kiểu, nhỏ thì ôm ôm hôn hôn, có đôi khi Lý Hoài sẽ bị Lý Mộc Tử đuổi theo hỏi vì sao cậu có xx mà cô không có xx, đây là lí do vì sao Lý Hoài trở thành một tên bệnh tâm thần chanh chua. Vậy nên Sử Tư vừa vào nhà trẻ đã động tay động chân với Lý Hoài mà không bị đánh, Lý Mộc Tử có công đầu!

Sử Tư xách hai vali hành lí lớn lên xe lửa, Lý Hoài rảnh tay đi phía sau.

Sắp xếp xong xuôi mọi thứ, Sử Tư chớp đôi mắt lam to, ngứa bụng làm nũng:

– Mẹ nhỏ, mẹ nhỏ! Con mệt quá đi mẹ nhỏ ơi! Cầu xoa xoa cầu vuốt lông! Mẹ nhỏ đừng không để ý tới con mà, mẹ nhỏ!

Lý Hoài liếc nhìn đỉnh đầu Sử Tư, nói:

– Ôi đây là con nhà ai, cứ như còn bé lắm vậy, há miệng ra là gọi mẹ, mẹ cậu ở đâu cơ chứ?

Sử Tư rõ ràng đã là chuyên gia chịu đựng lời đả kích của Lý Hoài, nghe nọc độc phun ra từ miệng Lý Hoài mà vẫn có thể rúc đầu, đem mái tóc đã hơi dài nhét vào lòng bàn tay Lý Hoài.

– Ôi chào ~ Chỗ đó, chỗ đó! Mẹ nhỏ, mẹ lại xoa xoa thêm đi ~ Ừm... Thoải mái quá

~Lý Hoài mắng đến sung sướng rồi thì cảm thấy thời gian ngồi trên tàu thật buồn chán, có một đứa ngốc bán ngu xuẩn mua vui kể cũng được. Thỉnh thoảng, Lý Hoài dùng áo của Sử Tư lau tay, sai cậu chàng đi mua thứ gì đó hay là xoa chân bóp vai cho mình, đều tốt cả.

Vì vậy, cầu ngằm đồng ý với hành vi sấn lại gần rồi lăm bắm thăm thì bên tai mình rất ngu ngốc của Sử Tư.

Vào tới khách sạn, Lý Hoài đến chỗ lễ tân lấy thẻ phòng, Sử Tư gào thét ở cửa:

– Mẹ nhỏ! Mẹ nhỏ! Đừng bỏ rơi con mà, mẹ nhỏ! Con một mình mang hai vali cũng mệt mỏi lắm! Mẹ nhỏ?! Hu hu hu, mẹ không thương con rồi, mẹ nhỏ ơi!

Lý Hoài mắt đẫm lệ, tiếp tục đờ mắt mở cửa phòng.

– Sử Tư! Con mẹ nhà cậu! Cút lại đây cho tôi!

Sử Tư nghe thấy tiếng hô long trời lở đất của Lý Hoài thì hoa cúc lập tức căng thẳng. Dùng đốt ngón tay tính toán một chút, quả thật không làm gì để mẹ nhỏ tức giận cả, lúc này mới kéo hai vali hành lí chạy thẳng tới phòng đôi.

Vào phòng, vẻ mặt của Sử Tư từ biến thành __. Cái giường đôi đã đặt từ trước giờ không cánh mà bay, thay vào đó là một cái giường tình thú!

Ồi chao? Giường đôi không phải là một chiếc giường lớn cho hai người sao?

Chờ Sử Tư lại gần cái giường, thấy rõ những thứ trên đó, đột nhiên cậu chàng lao ra khỏi phòng!

Chú Vương, mẹ chú chứ! Hãm hại cháu thế à?

Lý Hoài cười tà, nắm lấy cổ áo Sử Tư, lôi lại.

Sử Tư kinh hoàng thất sắc:

– Mẹ nhỏ! Đừng như vậy! Không phải tại con! Thật sự không phải tại con!

Lý Hoài “bộp” một phát đẩy ngã Sử Tư trên đất, dùng chân giẫm mạnh, nghe thấy tiếng gào khóc của Sử Tư thì trong lòng liền thoải mái. Nghĩ rằng giẫm có hơi mệt, cậu thu chân lại, nói:

– Thoải mái không?

Sử Tư oan khuất nhìn Lý Hoài, thở mạnh cũng không dám, đừng nói đến mở miệng.

– Khi tôi thấy đồng đồ này, cảm giác còn thoải mái hơn thế đấy.

Lý Hoài nói tiếp.

Sử Tư thấy Lý Hoài không tiếp tục liền ôm chặt hông cậu, cầu xin tha thứ:

– Mẹ nhỏ, con sai rồi! Hu hu hu, con biết sai rồi!

Lý Hoài hừ lạnh, vỗ tay, giậm chân đi tắm.

Để lại một mình Sử Tư nhìn đồng đồ đó trên giường, chờ người ra.

Sử Tư lồm cồm bò lên, xách một đồng đồ, ném vào thùng rác.

Sử Tư không thể đi Ấn Linh tự như nguyên.

Ngày đi chơi hôm ấy, mở đầu tốt đẹp, quá trình đặc sắc, kết thúc thê thảm.

Hôm ấy, Lý Hoài vừa dậy liền thấy Sử Tư mặc đồ đồ lả lơi, đứng vịn thắt lưng, lắc lắc mông theo tiết tấu “Trái ba vòng, phải ba vòng”.

Lý Hoài giật giật mắt, nhin lời nói ác độc trong miệng lại, đi thay quần áo thì thấy một cái áo sơ mi đỏ, kể cả cái quần lả lơi kia.

Lý Hoài chuẩn bị nổi điên thì lập tức Sử Tư với vẻ mặt uất ức liền nĩa quỳ trước mặt cậu:

– Mẹ nhỏ à...

Lý Hoài đáp một tiếng.

Sử Tư nói tiếp:

– Con chưa bao giờ mặc đồ gia đình với mẹ cả.

Lý Hoài khịt mũi:

– Theo như tôi được biết, mẹ ruột cậu tên là...

Sử Tư vẻ mặt u oán ngắt lời Lý Hoài:

– Đầu tiên con không ngoan nên ba mẹ mới li hôn, nếu họ không li hôn thì con sẽ không thành đứa bé của gia đình đơn thân, nếu không phải là đứa bé của gia đình đơn thân, con sẽ không thiếu thốn tình thương của mẹ, nếu không thiếu thốn tình thương của mẹ, con có thể mặc đồ gia đình cùng mẹ...

Lý Hoài duy trì thần sắc lãnh diễm cao quý, biểu thị mình đã sớm nhìn đến ngáy bộ dạng này của Sử Tư. Biểu thị mình sẽ không mặc bộ đồ đồ rách nát này! Biểu thị mình ra ngoài du lịch chứ không phải mặc đồ đồ lả lơi vào quán bar hẹn hò!

Sử Tư thấy Lý Hoài thờ ơ, lại tiếp:

– Mẹ Elena ở Mỹ... Hồ ly tinh cũng không bên cạnh... Mẹ nhỏ cũng không để ý tới con... Đứa bé muốn mặc đồ gia đình cũng không được mặc, thật là đáng thương, hu hu hu... Quả nhiên con không nên sinh ra, nếu như con không được sinh ra...

Mặt Lý Hoài xị ra. Cậu không quan tâm tới chuyện mình bị đẩy vòng vòng không có nghĩa là cậu sẽ chịu được một cái mặt như cừu nhỏ, như búp bê SD đau khổ cầu xin mình, đã thế mắt tên kia còn ngập nước, đáng thương quỳ gối bên chân mình, như Đường Tăng tụng kinh nói về cuộc đời trần ngập ác ý của cậu ta.

Lý Hoài dùng ngón trỏ và ngón giữa nhấc cái áo sơ mi đồ lả lơi lên, biểu tình trên mặt như ăn nhầm phân.

Sử Tư thấy mẹ nhỏ đã “bình tĩnh” tiếp nhận bộ quần áo khiêu chiến phong cách bình thường dưới sự “thuyết phục” của mình thì bày tỏ vui mừng vô cùng.

“Mẹ nhỏ quả nhiên vẫn yêu mình!”

“Cuối cùng cũng được mặc đồ tình nhân rồi, ha ha ha!”

“Ồ yeah ồ yeah! Cả đời, cả đời ~”

Dạo Tây Hồ, ngắm Lô Sơn, Sử Tư đang nghĩ xem phải mở miệng thế nào để Lý Hoài cùng mình đi Ấn Linh tự, nghĩ nghĩ liền về tới phòng ngủ, lúc cậu chàng định mở miệng thì Lý Hoài đã vào phòng tắm.

Sử Tư mỗi một cào tường.

Sử Tư nằm yên trên giường hết như một mĩ nam yên tĩnh làm Lý Hoài có chút không thích ứng nổi.

Lý Hoài đá đá chân Sử Tư:

– Này! Cậu sao đấy?

Sử Tư xoay mặt nhìn Lý Hoài, chậm rãi vùi đầu vào hõm vai Lý Hoài, nức nở:

– Mẹ nhỏ à...

Lý Hoài há miệng nhưng cuối cùng vẫn nuốt tất cả những ngôn ngữ không tốt đẹp xuống bụng:

– Ừ.

Sử Tư:

– Có phải mẹ không ghét con lắm không?

– Cũng tạm tạm.

– Mẹ nhỏ à...

– Ừ.

– Mẹ nhỏ ơi...

– Ừ.

– Mẹ nhỏ

~ ...

– Mẹ nhỏ?

Lý Hoài dùng đầu gối huých vào đùi Sử Tư:

– Diên hả?

– Mẹ nhỏ, con thích mẹ!

– Ừ.

Tiểu kịch trường:

Nhật kí của thùng rác:

Thùng rác:

– Nếu các bạn thân mến hiểu kì như vậy, tôi sẽ liệt kê một chút những gì mình đã ăn hôm qua:

Một vỏ chuối tiêu, hai tờ giấy ăn, một thỏi son môi quá hạn...

Bếp Tê Thảm:

– Con mẹ mi! Nói trọng tâm!

Thùng rác:

– Roi da một cái, khóa trình tiết hai ổ, nển tình thú hai cây, bao cao su siêu mỏng các hương vị, gel bôi trơn trợ hứng một lọ,...

Sử Tư giơ hai tấm bảng, quả quyết hỏi:

– Mẹ nhỏ, thích thơm hay thích hôn?

Lý Hoài chớp mắt:

– Thơm.

Sử Tư hướng về khoe môi Lý Hoài, chụt một cái.

Lý Hoài trong mắt có đao.

Sử Tư tội nghiệp nói:

– Mẹ nói rồi mà, thơm.

Lý Hoài:

– ...

4. Chương 4

Từ Hàng Châu trở về, Sử Tư mỗi lần nhõng nhẽo hay đùa giỡn Lý Hoài đều thêm một phần cẩn thận.

Sử Tư không biết mẹ nhỏ có để lời tỏ tình của mình trong lòng hay không, đôi khi cậu chàng cảm thấy thật ảo não:

“Sao lại nói ra miệng mất rồi? Sao lại nói ra miệng mất rồi? Nếu không nói ra, mỗi ngày mình còn có thể mặt dày mày dạn ôm ấp, tình chàng ý thiếp với mẹ nhỏ!”

“Hay lúc ấy mẹ nhỏ quá mệt, không nghe được gì?”

Thứ nhẩn nại và nghi ngờ vô căn cứ này mãi như một móng vuốt cào cào trong lòng Sử Tư, cho tới một ngày, Lý Hoài nói với Sử Tư rằng Lý Mộc Tử sắp về rồi.

Sử Tư tất nhiên không có cảm giác gì, Lý Mộc Tử Lý Mộc Tử, nghe tên đã biết là người nhà họ Lý, nói không chừng còn có thể tạo quan hệ tốt, nhờ Lý Mộc Tử giúp mình theo đuổi mẹ nhỏ!

“Nội ứng ngoại hợp như vậy còn sợ gì mẹ nhỏ không trúng chiêu! Mua ha ha ha, mua ha ha ha, mình thật là quá thông minh!”

Sử Tư cười gian.

Thế nên, hôm ấy Sử Tư như điên chạy theo mộng Lý Hoài như chuẩn bị gặp gỡ nguyên thủ quốc gia, còn nhận điện thoại của Lý Mộc Tử nữa.

Trời trong nắng ấm như lòng Sử Tư, sóng lòng gợn dài, gợn dài

~Loại tâm tình này vẫn duy trì cho tới khi Lý Mộc Tử bước ra khỏi cửa kiểm soát, đến ôm Lý Hoài rồi hôn “chụt” một cái lên mặt cậu.

Mặt Sử Tư hóa đen:

– Cái đệt! Tình địch!

Trên đường về, Lý Mộc Tử đóng vai tình địch một cách xuất sắc, lúc thì đút nho cho Lý Hoài, khi thì sờ sờ mặt cậu.

Chuông báo động trong ngực Sử Tư kêu vang: Có một hồ ly tinh quyến rũ ba thì thôi đi, bây giờ còn có thêm tiểu hồ ly đến quyến rũ vợ nữa! Kẻ sĩ có thể chết chứ không thể chịu nhục!

Sử Tư ôm cổ Lý Hoài, hôn “chụt” một cái. Lúc này, Lý Mộc Tử mới nhìn đến cái bóng đèn nghìn oát này.

– Lý Hoài, ai thế?

Lý Hoài cười híp mắt nhìn Lý Mộc Tử:

– Sử Tư.

Lý Mộc Tử bĩu môi:

– Gì chứ, tên gì mà kì quái, không quen.

Dừng một chút, cô lại nói:

– Nhưng mà rất giống con chó Golden em nuôi bên Mỹ. Mà em mang quà từ Mỹ về cho anh đấy, gửi không vận chưa về tới, anh chắc chắn sẽ thích.

Trong miệng Lý Hoài vẫn còn quả nho Lý Mộc Tử đút, ừm ừm đáp ứng.

Ghen tuông mấy chục năm của Sử Tư bốc lên!

“Vì sao ngày nào đối mặt với mình cũng là vẻ lạnh băng, bây giờ với con hồ ly này thì mặt mày rạng rỡ?”

“Động chút thì hết đánh lại đá mình, đến lượt cô ta thì cười hì hì ăn nho!”

“Chúng ta mới là trúc mã trúc mã mấy chục năm mà, mới là nam chính của truyện này được chứ? Trung khuyến đi với nữ vương mới đúng, hiểu không? Mẹ nhỏ, mẹ là của con chứ không phải của con hồ ly này, biết không? Mở to hai mắt ra nhìn người đàn ông của mẹ là con đây đi! Dưa muối lâu cũng không chua bằng con rồi!”

Lý Hoài không thèm liếc mắt nhìn Sử Tư, vừa há miệng ăn nho Lý Mộc Tử đưa tới, vừa phân thần nghĩ cách đối phó với cô, nghĩ cách mau chóng đuổi cô về Mỹ.

Nhưng Sử Tư không thấy thế! Mẹ nhỏ mình tâm tâm niệm niệm mấy chục năm giờ bị hồ ly câu hồn đi mất rồi! Thậm chí chẳng thèm liếc mắt nhìn lấy mình một lần! Cảm giác như con đường cầu yêu chưa bao giờ gặp phải nguy cơ lớn thế này! Vậy mà không có lấy nổi một người để cầu cứu!

Đột nhiên, đầu Sử Tư “ting!” một tiếng. Tục ngữ nói núi cao còn có núi cao hơn! Ma cao một thước, đạo cao một trượng! Hồ ly tinh ắt phóng đặng hơn tiểu hồ ly!

Có tiểu hồ ly làm nền, hồ ly tinh trong nháy mắt biến thành đáng yêu. Chỉ ít, hồ ly tinh thông đồng với ông ba tàn hoa bại liễu nhà mình, nhưng tiểu hồ ly thì thông đồng với vợ đẹp như hoa nhà mình! Bên nặng bên nhẹ, nhìn phát là ra!

Cho tới tận lúc xuống xe, Sử Tư vẫn nghĩ cách để tạo mối quan hệ tốt đẹp với Mục Nhị. Trước đây, mình có chút... hức, một chút, không được biết điều cho lắm, không biết phải nói sao thì hồ ly tinh có thể tiêu tan hiềm khích với mình đây?

Lý Hoài dùng ánh mắt bắn phá Sử Tư. Sử Tư lại đang cúi đầu nghĩ gì đó nên hoàn toàn không thấy ánh mắt mang theo tín hiệu cầu cứu của cậu.

Lý Mộc Tử lại cứ giả vờ hiền dịu:

– Lý Hoài, em lau mồ hôi cho anh.

Lý Hoài cười khanh khách tiếp thu, trong lòng thì mắng thầm: “Sử Tư! Mẹ nhà cậu! Con mẹ nó, cậu thích ông đây như thế à? Con mẹ nó, cậu không phát hiện cái đứa này đang táy máy chân tay với ông sao? Cậu con mẹ nó không phải đàn ông à? Nếu là đàn ông thì đánh cô ta đi, đánh chết luôn đi! Tôi đảm bảo không ngăn cản cậu!”

Đáng tiếc, dù cho lòng Lý Hoài có hùng hực lửa cháy thế nào đi nữa cũng không thể cắt đứt kế hoạch lấy lòng mẹ kế của Lý Hoài, cắt đứt mưu lược thống trị vĩ đại của cậu ta!

Sử Tư bỗng ngẩng đầu, cười nói:

– Mẹ nhỏ! Con về trước đây!

Lý Hoài đang định mở miệng giữ người, Sử Tư lại nói:

– Mẹ nhỏ, mẹ biết phụ nữ thích gì không? Con muốn mua cho dì Mục một món quà.

Lòng Lý Hoài nguội lạnh một nửa, hết như bị người tạt cho một xô nước đá. Thật lâu sau, ánh mắt cậu mới có thể nhu hòa xuống:

– Khăn lụa hoặc nước hoa, phụ nữ chẳng phải đều thích những thứ này sao? Được rồi, nhớ kĩ phải mua Chanel, phụ nữ đều ưa nhãn hiệu.

Sử Tư nghe Lý Hoài nói xong liền quay đầu bước đi, cả câu tạm biệt cũng không thềm nói. Đi mấy bước, cậu chàng lại lộn về, Lý Hoài đang muốn nói “Con mẹ nó cậu chẳng phải muốn đi mua quà cho mẹ kế sao? Con mẹ nó cậu chẳng phải có mẹ kế thì không cần tôi sao? Còn quay về làm gì? Cậu cút đi cho tôi! Cút xa vào! Đừng để tôi gặp lại cậu nữa!” thì Sử Tư lại nói trước:

– Ôi này, mẹ nhỏ, xe taxi không vào trong khu được, con dùng xe này tới trung tâm thương mại được không?

Lý Hoài vừa bước một chân ra khỏi xe, thân thể khựng lại, lập tức cười nói:

– Sao lại không được chứ? Mộc Tử, chúng ta về nhà thôi!

Lý Mộc Tử xuống từ bên phải xe, theo Lý Hoài vào khu tập thể. Trong bóng tối, tay Lý Hoài nắm chặt rồi lại từ từ buông lỏng ra.

Sử Tư về nhà, đặt túi đựng nước hoa lên bàn trà rồi lại cảm thấy không ổn, nhớ đầu hồ ly tinh tưởng quà ba mua thì sao. Nghĩ một lát, cậu chàng lết lết từng bước tới trước mặt Mục Nhị:

– Dì Mục, tặng dì!

Tay cầm bình hoa của Mục Nhị run lên, “bộp” một tiếng, bình hoa rơi trên mặt đất, may mà sàn nhà trải thảm dày, cái lọ lăn vài vòng rồi ngừng lại.

Trái tim nhỏ bé của Mục Nhị run rẩy không ngừng, hết như bị sốc điện mười nghìn vôn.

Bà sợ nếu nhận thì Sử Tư sẽ hiểu lầm mình tham hư vinh, tay phải cầm túi quà nắm chặt.

Trong lòng Mục Nhị như có cả vạn con Thảo Nê Mã chạy qua: “Con mẹ nó! Tuyệt đối bất thường! Con thô chết tiệt này có phải bị thánh mẫu bám vào người hay không? Nếu không làm sao nó có thể mua đồ cho mình? Lại còn gọi dì Mục chứ, ôi, từ từ hăng nói, đứa trẻ lai quả là không giống bình thường, gọi một tiếng dì mà dịu ngoan như con cừu của chú Giê su vậy, ôi thật là đáng yêu, muốn sờ một cái quá đi thôi ~”

Sử Tư về mặt ngưỡng ngệu nói với Mục Nhị:

– Dì Mục à, trước đây là con không đúng với dì. Thật ra dì là một mẹ kế xứng chức.

Nói xong, Sử Tư lao thẳng về phòng ngủ, lao vào phòng tắm, nhìn khuôn mặt đỏ bừng trong gương thì nhất thời mong muốn tìm chết cũng có. Thế nhưng vừa thấy hai bên bồn rửa mặt là hình Lý Hoài, ý chí chiến đấu của Sử Tư sôi sục lên!

Là người đàn ông phải mặt dày bảo vệ trinh tiết cho vợ! Mặt mũi là cái gì chứ? Đâu thể “phạm phạm”, đâu thể trợ hứng? Cần cái thứ đó làm gì chứ?

Nếu không nắm chắc lấy thì vợ sẽ chạy theo người khác mất! Đến lúc đó khóc tới chết cũng vô dụng!

Mục Nhị ở trong phòng cũng xoắn xuýt mãi nhưng vẫn không bỏ lọ Chanel đi.

Tục ngữ nói: “Không việc mà xun xoe, chẳng gian thì đạo”, huống chi Sử Tư đâu phải chỉ lấy lòng đơn giản! Là thái độ biến chuyển tới 180 độ! Một giây phản ứng cũng không cho bà!

Căn cứ vào nguyên tắc “Địch không động thì ta bất động”, Mục Nhị giả dạng phu nhân, ngồi trên sofa, tao nhã thưởng thức hồng trà.

Thời gian tích tắc trôi qua nửa giờ, Sử Tư vẫn trong phòng không hề nhúc nhích, Mục Nhị có chút nôn nóng.

Mục Nhị giẫm trên đôi giày cao gót, “cộp cộp” bước lên tầng 2.

Điều chỉnh nụ cười cho thật ổn, bà dùng thái độ nhẹ nhàng nhất để gõ cửa phòng Sử Tư.

Sử Tư đang nằm trên giường nghĩ đối sách, nghe thấy cửa phòng bị gõ thì giật mình thầm nghĩ: “Là hồ ly tinh! Cơ hội tốt! Phải nắm chắc!”

Sử Tư về mặt vui sướng mở rộng cửa cho Mục Nhị.

Cùng lúc đó, Lý Hoài đẩy cửa nhà họ Sử, uể oải gọi Sử Tư vài tiếng mà không thấy tiếng trả lời. Cậu bị Lý Mộc Tử giăng co cả ngày, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, vất vả lắm mới chờ được Lý Mộc Tử đi tắm để trốn sang nhà họ Sử.

Lý Hoài quen đường đi tới cửa phòng Sử Tư ở tầng 2.

Tiểu kịch trường:

Bẹp Tê Thảm:

– Con trai, con có sở trường(*) đặc biệt gì không?

Sử Tư về mặt kiêu ngạo:

– JJ con dài(*) đặc biệt!

Bẹp Tê Thảm:

– ...

Lý Hoài:

– ...

Ê duyệt tờ nói rằng: (*) trường cũng có nghĩa là dài, thế đấy ()

5. Chương 5

Mục Nhị nhìn thấy thân thể trần truồng của Sử Tư thì lập tức hóa đá! Hai tay bà túm chặt tóc, che lên mặt, nghĩ thầm:

– Mẹ mẹ mẹ ơi! Đây là tình huống gì?

Sử Tư thậm chí còn không hề hay biết, suy cho cùng thì thân thể là cha mẹ ban cho mà! Nếu Sử Tư có ý định chấp nhận Mục Nhị và muốn có mối quan hệ tốt với Mục Nhị thì nhất định phải từ bước này mà đi lên!

Cậu chàng từ từ khoát tay lên vai Mục Nhị, vừa há miệng thì lưỡi liền xoắn lại.

Lý Hoài đẩy cửa thì trông thấy hình ảnh này, Sử Tư từ đầu đến chân không hề có một sợi vải, ngón tay thon dài “xoa qua xoa lại” vai Mục Nhị! Mục Nhị tóc tai rối bời, hình như bị hoảng sợ. Sử Tư làm nũng, dài giọng:

– Mẹ ơi

Thanh âm kia! Biểu tình ấy! Kể cả biến hóa trên gương mặt nữa, không khác gì lúc Sử Tư gọi mình!

Lý Hoài cố gắng che giấu nhưng không che giấu nổi nội tâm đang khiếp sợ. Cậu đột nhiên chẳng biết phải nói gì.

Sử Tư thấy cửa phòng mở ra thì tỏ vẻ lấy làm kì lạ, khi khuôn mặt Lý Hoài hiện ra sau cánh cửa, mặt Sử Tư từ __ ? đã biến thành ~.

Cái đuôi của Sử Tư dựng thẳng lên trời, liều mạng quẫy, về mặt thì nhộn nhạo nói:

– Mẹ ~ Mẹ ~ Mẹ ơi ~ Giới thiệu với mẹ một chút ~ Đây là mẹ nhỏ của con, cũng là con dâu của mẹ ~ Ủ, là người con coi trọng, tên là Lý Hoài

~Mục Nhị:

“Con mẹ nó nữa! Đến tột cùng là cái quỷ gì chứ! Vừa mẹ vừa mẹ kể lại còn cả mẹ nhỏ! Con kêu đến gọi đi thế mà không mết à? Hơn nữa mẹ biết Lý Hoài từ hai tháng trước rồi mà à à! Mẹ còn biết còn nhìn trộm mông người ta từ rất lâu rồi! Nói đi Sử Tư, rốt cuộc con muốn làm gì? Con mẹ nó, con có thể đi mặc quần lót trước không? Làm sao mẹ dám nhìn thẳng chứ?!”

Lý Hoài:

“Cái đệt, đây là thế giới hai người rồi muốn thêm tôi vào để thành 3p sao? Các người làm chuyện thiên lý khó dung này sau lưng chú Sử, chú ấy biết không? Sử Tư, cậu càng ngày càng có khẩu vị nặng rồi! Nam nữ ăn thông luôn! Mà nói lâu như vậy cậu cũng không cảm thấy mát mẻ sao? Có thể tìm thứ gì đó che đi chỗ bí mật kia không? To thì ngon lắm sao?”

Sử Tư sau khi thấy cả mẹ và mẹ nhỏ đều trưng ra bộ dáng không dám nhìn thẳng thì đột nhiên ý thức được chuyện gì đó.

Cậu chàng lắc đầu suy nghĩ một lúc lâu, bỗng một trận gió nhẹ từ ngoài thổi tới, cậu chàng lạnh tới run rẩy cả người.

“Ồ, vì cái quái gì mà cảm thấy không ổn lắm nhỉ?”

Mắt chậm chậm nhìn xuống bụng rồi tiếp tục xuống dưới, xuống dưới, xuống dưới, xuống...

– A a a a a a!!!

– A a a a a a!!!

– A a a a a a!!!

Sử Tư giận dữ chỉ vào Mục Nhị và Lý Hoài:

– Không biết xấu hổ! Nhìn người ta trần truồng!

Mục Nhị:

“Hình như là tự con không mặc quần áo mà? Lúc mẹ vào là con đang trong trạng thái này rồi mà? Nói thật, mẹ một con mắt cũng chưa liếc mà! Được rồi, mẹ thừa nhận là mẹ có len lén nhìn một lần, nơi đó của trẻ con nước ngoài đều to vậy sao?”

Lý Hoài:

“Cung phản xạ của cậu cũng dài quá rồi đấy?! Cậu muốn tôi nghĩ rằng chưa từng có chuyện gì xảy ra sao? Bây giờ cậu biết khi cậu nhìn chằm chằm vào xx tôi thì nội tâm tôi có cảm thụ thế nào rồi đấy!!! Có phải cảm thấy rất thoải mái, còn muốn dùng loại trạng thái này chạy như điên trên đường một lần không?!”

Lý Hoài cảm giác khí chất thuần khiết như u lan trong cốc của mình thực sự không cho phép mình và Sử Tư thông đồng làm vậy! Cậu tức giận sập cửa bỏ đi!

Xuống tới tầng 1, cậu bắt đầu đi chậm lại.

“Ôi chào, bình thường những lúc thế này Sử Tư chẳng phải sẽ kinh hoảng, vừa liều mạng đuổi theo vừa vẫy đuôi, tội nghiệp gọi mẹ nhỏ, mẹ nhỏ, mẹ nhỏ sao? Chẳng nhẽ cậu ta thực sự không nể tình cha con với chú Sử mà phần đầu liều chết yêu mẹ kìa à?”

Trong lòng Lý Hoài hừng hực lửa cháy.

“Quá đáng! Thật quá đáng! Quá tà ác! Quá đồi phong bại tục! Khẩu vị quá nặng!”

Sử Tư thì đang trốn sau rèm cửa mặc vào một bộ quần áo thể thao, len lén dòm ra ngoài.

– Ô? Mẹ đâu rồi?

Mục Nhị trốn trong phòng riêng, u oán vô cùng, gọi điện thoại cho Sử Văn Thành:

– Anh con mẹ nó còn không về thì bà đây sẽ bị con anh làm cho phát điên đấy! Không phải chết sớm, càng không phải tự tử mà là điên đấy! Nửa đêm sẽ đứng đầu giường anh cười khanh khách đấy nhé!

Bên kia, Sử Văn Thành đứng nghiêm, ưỡn ngực ngẩng đầu, nghiêm mặt nói:

– Vợ thân yêu, anh dùng hạnh phúc của nửa người dưới để thề, muộn nhất ba ngày sau anh sẽ có mặt trên giường của em, để em lâm hạnh! Để thể nghiệm lễ rửa tội của sinh mạng!

Mục Nhị bấy giờ mới cúp điện thoại. Kết quả là vừa quay đầu đã thấy Sử Tư đứng ở cửa phòng, cúi đầu khom lưng gọi bà! Trái tim bé nhỏ của Mục Nhị lại nhảy loạn một trận.

Mười phút sau, tại bàn trà trong phòng khách.

– Mẹ! Con thích Lý Hoài!

– Đây chẳng phải chuyện rõ ràng quá rồi sao?

Mục Nhị nhăm nháp trà hoa hồng.

– Mẹ biết Lý Mộc Tử không? Em họ cậu ấy mới từ Mỹ về!

– Thì sao?

– Con nghi ngờ cô ta với Lý Hoài có một chân! Không! Rất nhiều chân!

– ...

– Cô ta dứt nho cho Lý Hoài! Lý Hoài thì không cho con dứt nho cho cậu ấy...

– Dừng miệng dứt?

– Hả?

Trong mắt Mục Nhị là hai luồng lửa bát quái đang cháy hừng hực:

– Dừng miệng dứt ấy à?

Sử Tư cười nhạt:

– Cô ta dám sao? Nếu cô ta làm vậy thì bây giờ cô ta có thể sống yên ổn sao? Con đã sớm phân thân cô ta thành 81 phần rồi ném lên nóc nhà chúng ta!

Mục Nhị quyết định tối nay phải xem xét nóc nhà, nếu thằng bé từng nghĩ như vậy, tuyệt đối là có nguyên nhân!

– Vậy con giận cái gì?

– Lý Hoài còn mê đắm nhìn cô ta nữa!

Sử Tư uất ức bĩu môi.

– Vậy con muốn mẹ làm gì?

Sử Tư cảm thán: Con mẹ nó, cuối cùng đã tới vấn đề chính rồi!

– Mẹ! Mẹ là hồ ly tinh, cô ta chỉ là tiểu hồ ly thôi! Đạo hạnh của mẹ khẳng định không chỉ cao hơn cô ta một chút thôi đâu!

Mục Nhị nghe thấy “hồ ly tinh”, mặt cứng đờ.

Nhưng bà lập tức trở nên thoải mái, hồ ly tinh thì hồ ly tinh, ít ra bây giờ có thể bình tĩnh ngồi bàn bạc với Sử Tư về cách theo đuổi con dâu rồi. Điều này nghĩa là bà đã bước được một bước dài đi đến thành công trên con đường làm mẹ kế!

Mục Nhị đa mưu túc trí, nói:

– Con trai à, con với Lý Hoài cùng nhau đã hơn chục năm, cậu ấy cứ gây ra với việc ôm ôm hôn hôn của con, ngược lại lại cười tươi với một cô gái khác. Vậy thì con phải làm cậu ấy coi việc tiếp xúc da thịt với con là thói quen!

Sử Tư gật đầu lia lịa:

– Mẹ nói phải! Con sẽ bắt đầu từ bước này!

Mục Nhị cảm thấy vui mừng, gật đầu.

Sử Tư không chậm trễ, “rầm rập” chạy tới cửa nhà Lý Hoài. Trên đường đi còn gặp Lý Mộc Tử đi siêu thị mua xì dầu, Sử Tư hèn mọn trốn sau bồn hoa, chờ Lý Mộc Tử đi xa mới chạy vào thang máy.

Lý Hoài đang trợn mắt nằm trên giường, thỉnh thoảng cho một cái kẹo Vượng Tử QQ vào miệng.

Sử Tư nhỏ giọng gọi:

– Mẹ nhỏ ơi

~Lý Hoài cười lạnh. Trấn an mẹ kế xong mới tới tìm tôi? Muộn rồi!

Sử Tư cho rằng Lý Hoài đang ngủ, chầm chậm lại sát giường.

“Phải làm cho cậu ấy coi việc tiếp xúc da thịt với con là thói quen!”

Tiếng nói của Mục Nhị quanh quẩn trong đầu Sử Tư mãi không dứt. Mãi không dứt.

Sử Tư nhanh nhẹn nhắm vào môi Lý Hoài, “chụt” một cái.

– Ôi, ngọt thế nhỉ?

Sau đó, cậu chàng lại cảm thấy không chân thực, lại hôn thêm một cái.

Lý Hoài định giả vờ không biết, giả vờ như tất cả là vô ý phát sinh, ai ngờ Sử Tư không dừng lại. Cứ mỗ mỗ như gà mỗ thốc!

Lý Hoài mở mắt, tát một phát làm Sử Tư lảo đảo xuống đất, chân thì giẫm trên mặt Sử Tư.

– Con mẹ nó, ai bảo cậu hôn ông đây? Ai con mẹ nó cho cậu gan hả? Chẳng phải cậu với mẹ kể cậu rất tốt sao? Còn tìm tôi làm gì?

Sử Tư sững sốt. Dù EQ không cao nhưng lúc này cậu chàng cũng hiểu: Bây giờ mẹ nhỏ đang nghi ngờ mình với mẹ kể có một chân!

Sử Tư ý thức được sự việc nghiêm trọng! Mục tiêu không thể thay đổi! Mục tiêu là phải đạt được! Nhất định phải là mẹ nhỏ!

– Đó là con xin mẹ con chỉ bảo làm sao để theo đuổi mẹ mà!

Sử Tư tội nghiệp nói.

– Ôi, mới vài ngày đã mẹ ơi mẹ hỡi, mấy hôm trước chẳng phải còn gọi là hồ ly tinh sao? Sử Tư, cậu con mẹ nó đừng coi tôi là đứa ngu, chuyện hư hỏng nhà cậu tôi mặc kệ! Ở đâu đến thì về chỗ đó đi, đừng có ở đây lòng vòng!

Sử Tư ngây người:

– Mẹ... Mẹ nhỏ? Xin lỗi, không phải như vậy đâu. Con... Con yêu mẹ mà, con chỉ không muốn thấy mẹ đối tốt với Lý Mộc Tử hơn với con thôi.

Sử Tư tới trước mặt Lý Hoài, trán đặt lên vai cậu:

– Mẹ nhỏ, con thực sự yêu mẹ, muốn mẹ cười với con, ăn nho con dứt, con yêu mẹ... Ở Hàng Châu con đã nói rồi đấy.

Lý Hoài há miệng nhưng chẳng biết nói gì. Trán Sử Tư dán chặt trên da cậu, làm cậu thấy nơi ấy nóng bỏng lên.

Tiểu kịch trường:

Sử Tư:

– Mẹ nhỏ, sao lần nào tiểu kịch trường cũng là con lên trước?

Lý Hoài:

– Vì cậu ngu ngốc.

Sử Tư:

– Vậy sao sau khi con xuất hiện là mẹ cũng lập tức xuất hiện?

Lý Hoài:

– Vì cậu ngu ngốc.

Sử Tư:

– Mẹ nhỏ, sao mẹ có thể nói con như vậy?

Lý Hoài:

– Vì cậu ngu ngốc.

Sử Tư:

– ...

Lý Hoài:

– Vì cái đứa ngốc Ba Túc Tê Thâm kia nói thuộc tính đặt ra cho cậu là ngu ngốc.

6. Chương 6

Sự thật chứng minh, với tác dụng là một tình địch, Lý Mộc Tử sẽ đột nhiên hiện thân ngay khi Sử Tư và Lý Hoài thân thiết! Làm bọn họ không kịp trở tay!

Lý Hoài đẩy Sử Tư đang nhoè nhoét nước mắt nước mũi ra.

Sử Tư nghiêng răng nghiêng lợi, nghĩ thầm: “Được lắm tiểu hồ ly! Chờ tôi theo đuổi được mẹ nhỏ rồi, mỗi ngày tôi sẽ đều khoe ân ái trước mặt cô cho xem! Cho cô ước ao, đổ kị đến chết! Chết hẳn!”

Lý Mộc Tử vừa hát vừa dọn bàn ăn. Lý Hoài ngồi trên salon phòng khách, dùng đầu ngón chân khều khều mông Sử Tư:

– Đi, giúp đỡ chút đi! Cậu để con gái nhà người ta làm một mình à? Đứa trẻ chết bầm không tỉnh mắt!

Sử Tư chạy như điên vào bếp.

Lý Mộc Tử hừ lạnh:

– Đừng tranh Lý Hoài với tôi.

Sử Tư “hừ” trong lòng một tiếng, nói:

– Ấu trĩ!

Về mặt Lý Mộc Tử khiêu khích:

– Anh nghĩ trình độ tiếp thu hai người chúng ta xem, bác Lý với dì Dương sẽ chọn ai chứ?

Sử Tư á khẩu, không phải cậu chưa từng nghĩ tới điều này, mấy thứ như bỏ trốn và bỏ nhà ra đi đều chạy qua đầu cậu chàng vài ngày một lần.

Thế nhưng, mặc kệ là bỏ trốn hay bỏ nhà ra đi, Sử Tư luôn mong có Lý Hoài bên cạnh cùng tiến cùng lùi với mình. Ai cũng nói Sử Tư vô tâm, kì thực Sử Tư chính là người nghĩ xa nhất.

Sử Tư muốn gân cổ cãi: “Loại chuyện này phải để họ tự chọn, chúng ta đoán mò thì được gì!”

Thế nhưng không chờ cậu mở miệng, Lý Mộc Tử lại gây sự:

– Coi như chỉ vì nhang khói nhà họ Lý, tôi cũng vẫn hơn anh, đúng chứ?

Sử Tư đang muốn nói thì lại bị Lý Hoài ngắt lời:

– Này, so với chuyện nghĩ cách tranh giành tôi thì hai người nghĩ xem cơm tối sẽ ăn thế nào là hơn.

Vừa nói vừa đẩy Sử Tư và Lý Mộc Tử ra, ghét bỏ đảo hai cái trong nồi thịt kho tàu.

– Tôi ra ngoài ăn, hai người cứ tiếp tục tranh giành tình yêu đi, hoặc có thể ngừng lại ~ Được rồi, nhớ kĩ trước khi ba mẹ tôi vào tới cửa là phải xóa sạch cái màn biểu diễn này đi! Lãng phí lương thực là không tốt ~ Cơm nước tắm rửa xong thì về nha với ba mẹ hai người đi nha

~Chữ “nha” bị Lý Hoài vô tình nhốt ngoài cánh cửa.

Trong bếp chỉ còn Sử Tư và Lý Mộc Tử trợn mắt nhìn nhau.

Sử Tư:

– Hừm!

Lý Mộc Tử:

– Hừ!

Thịt kho tàu trong nồi sôi kêu vang, hai người đều vờ như không thấy.

Sử Tư “Hừm!” một tiếng, quay ra ngoài chơi điện tử.

Lý Mộc Tử run chân, đột nhiên bưng nồi lên, tay trái cầm muôi, tay phải cầm điện thoại.

Đèn flash phối hợp.

Tách!

Loli trên màn hình mang theo một biểu tình động lòng người, làm người ta thấy mà thương.

Sử Tư chưa bao giờ xem phim cung đấu nên không biết Lý Mộc Tử đã ra một chiêu hiểm. Nhìn Lý Mộc Tử vừa giả vờ dùng bữa vừa chụp ảnh, cậu chàng chỉ cười nhạt.

Sử Tư đơn thuần nghĩ: “Selfie quả là thiên tính của con gái”.

Lý Mộc Tử chu cái miệng nhỏ xinh, chọn góc 45 độ, tay phải cầm đũa để trước miệng, tay trái cầm di động giờ cao.

Tách!

Lý Mộc Tử nhìn hình. Tạm được. Lát chỉnh sửa sẽ đẹp hơn.

Chụp xong, cô không hề chậm trễ đem cả nôi đồ ăn đổ vào bồn cầu.

Đừng đùa được không? Nhìn cái màu sắc này! Cái hình dáng kia! Đó là thứ để ăn à?

“Reng reng!” Tiếng chuông cửa vừa vạn reo lên.

Lý Mộc Tử nhanh chóng dọn bát đũa, đeo găng tay rửa bát lên, trông tạp dề vào cổ, vội vàng chạy ra mở cửa.

Sử Tư chẳng mấy khi phối hợp như vậy, nghiêm túc chơi game, không thèm quay đầu lại.

Lý Hoài vừa vào nhà đã thấy Lý Mộc Tử vội vội vàng vàng, cực kì chật vật còn Sử Tư lại nhàn nhã chơi game. Thậm chí, Lý Hoài có thể nghe nhạc nền từ tai nghe của Sử Tư truyền tới.

Lý Hoài không nói hai lời, rút điện, kéo Sử Tư về hướng phòng mình.

Sử Tư mơ hồ:

– Ôi, vợ anh về lúc nào thế?

Từ khi bắt đầu kiên định theo đuổi Lý Hoài, Sử Tư đã quyết định để quan hệ chuyển biến phải bắt đầu từ xưng hô. Mẹ nhỏ này nọ sẽ không bao giờ gọi nữa!

– Ôi, vợ kéo anh đi đâu thế?

– Ôi, vào phòng ngủ làm gì? Lẽ nào...

Rầm!

Không chờ nào Sử Tư về bình thường, Lý Hoài đã đóng sầm cửa phòng lại.

Lý Hoài xấu xa xoa xương quai xanh của Sử Tư, cắn răng nghiêng lợi nói:

– Nghe nói cậu đang theo đuổi tôi?

Sử Tư lập tức nghiêm nghị để tỏ rõ chân tình.

Lý Hoài tiếp tục nghiêng răng nghiêng lợi:

– Ai con mẹ nó cấp cho cậu lá gan ở nhà tôi giả làm đại gia? Lý Mộc Tử là người của tôi thì sao? Cậu là người của tôi thì thế nào? Cậu cũng không xem một chút thân phận là gì? Nếu theo đuổi tôi thì sáng 9 giờ chiều 5 giờ tới nhà tôi báo danh! Giặt quần áo, nấu cơm, rửa bát, không có việc gì thì làm việc nhà để lấy lòng tôi đi! Chơi game? Con mẹ nó, muốn chơi game thì về nhà mà chơi!

Sử Tư sửng sốt rồi lập tức cười:

– Mẹ nhỏ đây là ám chỉ mẹ chấp nhận con theo đuổi hả?

Sử Tư vui đến mức hận không thể lăn lộn mấy vòng trên mặt đất. Đột nhiên, cậu chàng kéo cổ áo Lý Hoài sang một bên, hôn vào quai xanh Lý Hoài.

Lý Hoài tức điên, đập Sứ Tư một phát. Sao lại cảm thấy lần nào giận Sứ Tư cũng là đàn gảy tai trâu thế này?

Sứ Tư như không thấy Lý Hoài đang trừng mắt, chỉ lo len lén lên kế hoạch theo đuổi vợ.

Lý Mộc Tử dán vào cửa phòng Lý Hoài nghe trộm, không có tiếng Lý Hoài đánh người, cũng chẳng có tiếng Sứ Tư kêu đau. Cô đang muốn vào phòng xem thử thì bỗng nảy ra ý tưởng.

Lý Mộc Tử bước nhanh về phía bếp, lấy dưa hấu mua hồi sáng ra, gọt vỏ, cắt miếng nhỏ, cầm tăm vào rồi chạy như điên lên phòng Lý Hoài.

Trong khi Lý Mộc Tử bận rộn thì Sứ Tư đang rất nhàn.

Sứ Tư áp đầu lên bụng Lý Hoài làm nũng:

– Mẹ nhỏ nói là về nhà tìm mẹ! Mẹ nhỏ ~ Mẹ nhỏ ~ Mẹ nhỏ tốt nhất! Lâu lắm rồi con không ngủ cùng mẹ. Con đảm bảo con không làm gì hết, cùng lắm thì ôm thôi. Được rồi, thỉnh thoảng hôn một cái.

Lý Hoài cười lạnh:

– Thỉnh thoảng ôm hôn mà gọi là không làm gì hết?

Sứ Tư lẩm bẩm:

– Có phạm pháp đâu.

Lý Hoài liếc mắt, đập Sứ Tư ngã xuống đất:

– Cút về nhà mẹ đi! Phạm pháp cùng sàn nhà ấy!

Sứ Tư không nói gì, lăn trên đất hai vòng rồi nhìn biểu tình Lý Hoài một chút. Phát hiện Lý Hoài không nhìn mình thì chậm chậm dùng chân câu lấy ga giường, sau đó leo lên giường.

Lại dùng đầu áp lên bụng Lý Hoài tiếp:

– Mẹ nhỏ?

Lý Hoài mặc kệ.

– Mẹ nhỏ? Con ở lại nhé?

Đường nhìn của Lý Hoài dời đi từ quyển manga trên tay.

– Mẹ nhỏ, con ngủ cùng mẹ nhé?

Lý Hoài ngoảnh mặt làm ngơ.

Sứ Tư lăn lộn trên giường:

– Mẹ nhỏ không nói gì coi như là âm thầm đồng ý nhé ~ Mẹ nhỏ, yêu mẹ nhất ~ Mẹ nhỏ ngủ bên trái, con bên phải ~ Mẹ nhỏ... Oái!

Lý Hoài đập quyển truyện trong tay lên đầu Sứ Tư:

– Im mồm!

Sứ Tư vẻ mặt oan khuất, đau đến nhăn cả mặt.

Lý Hoài liếc nhìn, thấy hình như không phải đau giả vờ thì mới phát tay, ý bảo Sứ Tư qua chỗ mình.

Đôi mắt chó con của Sứ Tư ướt nhẹp, chậm rãi ngồi xuống cạnh Lý Hoài.

Lý Hoài để đầu Sứ Tư gối lên đôi chân của mình, đôi tay thon dài, trắng nõn lại lạnh như băng xoa thái dương cho Sứ Tư từng chút, từng chút một.

Bầu không khí rất tuyệt, cả hai đều không nói chuyện.

Tiếng đập cửa “Rầm rầm” vang lên, hai người cũng không có nhiều phản ứng.

Lý Mộc Tử đẩy cửa vào, trong tay là đĩa dưa hấu làm người ta thèm nhỏ dãi.

Sử Tư trợn mắt.

Lý Hoài cười cười, nhìn về phía Lý Mộc Tử:

– Sao còn chưa ngủ?

Lý Mộc Tử:

– Em chờ khách về rồi khóa cửa.

Khách hiển nhiên là ám chỉ Sử Tư.

Sử Tư đắc ý:

– Hôm nay tôi không về! Ngủ cùng mẹ nhỏ

~Lý Mộc Tử trố mắt:

– Cậu là nam mà!

Sử Tư tiếp tục đắc ý:

– Đúng thế ~ Tôi là nam, mẹ nhỏ cũng là nam ~ Vậy nên chúng tôi ngủ cùng nhau

~Lý Mộc Tử hừ lạnh:

– Là nam thì giỏi lắm chắc?

Sử Tư híp mắt:

– Được ngủ cùng mẹ nhỏ là không thể chối cãi. Lần trước cô ngủ cùng mẹ nhỏ là khi nào? Năm tuổi? Hay ba tuổi?

Lý Mộc Tử phát tay áo, bỏ đi:

– Ấu trĩ!

Lý Hoài nhìn hai người như trẻ ba tuổi đấu nhau thì chẳng nói gì, hết như cậu là mẹ hai người này vậy, cãi nhau còn muốn cậu phân xem ai thắng ai thua, ai sai ai đúng.

Sử Tư nhìn bóng lưng Lý Mộc Tử, lè lưỡi, nhả mặt. Đầu cậu chàng thì gối trên bụng Lý Hoài, chuẩn bị đi ngủ.

Lý Hoài dùng ngón trỏ đẩy đầu cậu về giường một cách đầy ghét bỏ:

– Cậu là trẻ con chắc?

Sử Tư nhăn mặt:

– Mẹ nhỏ! Trước đây mẹ không như thế!

Lý Hoài:

– Về sau tôi cứ như vậy.

– Nhưng con vẫn luôn gối đầu lên bụng mẹ mới ngủ được!

– Thế thì sửa đi.

Sử Tư tội nghiệp chui vào chăn, còn chưa nằm xuống đã bị Lý Hoài đạp xuống giường:

– Đi tắm!

Trong đầu Sử Tư nảy ra một câu:

– Người xấu xí thì hay tác quái.

Đồng thời, cậu chàng nói ra miệng luôn.

Mắt hình viên đạn của Lý Hoài bắn thẳng tới trái tim Sử Tư:

– Ôi chào ~ Nói ai xấu thế? Chê tôi xấu sao còn đòi ngủ cùng tôi? ~ Tôi thấy sàn nhà thật đẹp, bằng thanh ngọc khiết, khí chất trang nhã, rất thích hợp phong cách của cậu ~ Đúng không nào?

~Hoa cúc Sử Tư căng thẳng:

– Mẹ nhỏ! Mẹ nhỏ! Đừng như thế! Tại nào con rút gân khiến cho miệng tiện!

Lý Hoài lãnh diễm cao quý đá vào bụng Sử Tư:

– Hôm nay làm ấm chân cho tôi.

Sắc mặt Sử Tư biến chuyển trong nháy mắt, tiểu nhân đắc chí nói:

– Vâng

~Sử Tư khoái trá chạy vào phòng tắm của Lý Hoài, mặt cười *** dâng, nghĩ thầm:

– Ôi ~ Không nhớ ra là phải thay quần áo ra giặt! Phải làm sao đây? Nhờ mẹ nhỏ mang vào sao? Ngượng ngùng quá

~Trong bầu không khí bong bóng hồng không ngừng tăng nhanh, Sử Tư đắm chìm trong hạnh phúc không thể kiềm chế.

Cho tới khi cậu chàng trông thấy một lọ gel màu cam đã dùng hết gần một nửa trên kệ.

Trên bình có chữ: Gel bôi trơn trợ hứng.

Đầu Sử Tư nổ “Bùm!”

Tiểu kịch trường:

Sử Tư:

– Mẹ nhỏ...

Lý Hoài liếc mắt:

– Gì?

Sử Tư chỉ gel bôi trơn:

– Đây là gì?

Lý Hoài:

– Fanta.

Sử Tư:

– Mẹ nghĩ con bị ngu à?!

Lý Hoài:

– Chẳng lẽ cậu không phải ngu ngốc à?

7. Chương 7

Sắc mặt Sử Tư cực kì khó nhìn, cầm lọ gel bôi trơn ra khỏi phòng tắm. Trong đôi mắt sâu là phần nộ, Sử Tư ném mạnh lọ gel trong tay xuống bên gót chân Lý Hoài, chất vấn từng chữ:

– Cái này ở đâu ra? Vì sao lại có trong phòng tắm của cậu?

Thần sắc Lý Hoài rối rắm trong một giây, nhưng chỉ một giây mà thôi. Cậu lập tức thể hiện ra bộ dáng thờ ơ:

– Ôi, tức giận sao? Cái này ở đâu ra, vì sao có trong phòng tắm của tôi thì liên quan tới cậu sao?

Sử Tư đột nhiên thấy mũi rất cay, hốc mắt ngập nước. Sử Tư không dám chớp mắt, không dám thở mạnh, sợ rằng nước mắt sẽ rơi xuống thì rất khó nhìn. Thế nhưng ngực thật là đau.

Sử Tư mệt mỏi dựa vào tường, từ từ trượt xuống đất.

Không biết qua bao lâu, cậu mới nói:

– Mẹ nhỏ, rốt cuộc thì cậu có thích tôi hay không, dù chỉ là một chút thôi? Có lẽ không cần nói thích, chỉ là cậu đã bao giờ cảm thấy vui vẻ khi ở bên tôi chưa?

Lý Hoài đang chuẩn bị toàn những lời chanh chua nhưng thấy đáng vẻ vùi đầu vào đầu gối, chỉ lộ ra đỉnh đầu của Sử Tư quá yếu đuối, vậy là nuốt sạch mấy lời nói mang nọc độc xuống.

Nhưng kiêu ngạo của cậu không thể để cậu xuống nước giải thích rằng đây là đồ do Phó Chi Hành và Thiệu Gia Hằng để lại. Cậu chỉ có thể dùng những gì bén nhọn nhất nhắm vào Sử Tư, chỉ có thể là Sử Tư, ngay cả Lý Mộc Tử cũng không được. Bởi lẽ cậu luôn biết dù mình có làm nhiều chuyện quá đáng đến đâu, Sử Tư cũng sẽ không rời xa mình, cậu ấy sẽ mãi mãi như một mặt trời nhỏ phát quang tỏa nhiệt, sưởi ấm trái tim mình.

Sử Tư vịn vào tường, đứng lên, chậm chậm tới trước mặt Lý Hoài. Lý Hoài ngồi ngay ngắn trên giường, mặt không thay đổi nhìn Sử Tư.

Sử Tư nhẹ nhàng đặt tay lên đầu Lý Hoài:

– Mẹ nhỏ, tôi không biết cậu sợ hay là thật sự cậu không thích tôi, nhưng tôi không muốn cậu hủy hoại bản thân, dù rằng cậu không có khả năng làm chuyện đó.

Sử Tư sờ tóc Lý Hoài:

– Chắc chắn cậu nghĩ tôi chỉ là đứa trẻ con, cảm tình với cậu cũng chỉ là hứng khởi nhất thời. Nhưng mẹ nhỏ à, tôi không hề như thế. Tôi dùng thời gian mười hai năm thích cậu mà thôi: Sử Tư thật sự yêu Lý Hoài. Mẹ nhỏ, không phải rằng nhất định phải là cậu, tôi cũng không phải chỉ yêu người đồng giới, nhưng tôi yêu cậu, tôi muốn sau này mình sẽ không hối hận. Tôi không biết một gia đình hạnh phúc thì phải thế nào nhưng nếu tôi có cậu, tôi nghĩ đó là hạnh phúc lớn nhất.

– Nếu cậu yêu ai, đừng sợ tôi buồn hay sợ tôi chia rẽ hai người mà không nói với tôi. Tôi đối nghịch với Lý Mộc Tử chẳng qua chỉ vì tôi yêu cậu. Di Mục đã đồng ý để chúng ta bên nhau, chỉ cần đi làm công tác tư tưởng cho ba tôi, tôi tin ba sẽ đồng ý, dù sao cũng là người nhìn thấy chúng ta lớn lên, ba sẽ không thể nhìn chúng ta khổ sở.

Lý Hoài tránh tay Sử Tư:

– Tôi không dùng, tuần trước đồ ngốc Phó Chi Hành cứ đòi để lại đây, nói là để lại cho tôi thực hành.

Sử Tư âm thầm thêm vào một câu:

“Thực hành là cách chính xác duy nhất để kiểm nghiệm chân lý”.

Sau đó Sử Tư quay đầu, ở nơi Lý Hoài không thấy, cười một nụ cười xấu xa.

“Biết ngay là mẹ nhỏ không chịu nổi kiểu bày tỏ chân thành kiểu phiến tình này mà”.

Về mặt Sử Tư buồn bã:

– Mẹ nhỏ từng nghĩ có một ngày nào đó thứ này sẽ được dùng trên người mình chưa?

Lý Hoài cầm quyển “Shin, cậu bé bút chì” đập một cái, Sử Tư ngồi xổm ôm đầu. Quyển truyện bay từ đầu cậu đi rồi nện vào tường. Sử Tư thầm nghĩ:

“Mẹ ôi! Lý Hoài đúng là con mẹ nó ngoan độc! Cái này mà nện vào đầu mình thì kiểu gì cũng chấn động não”.

Lý Hoài trang nhã nói:

– Đi tắm đi.

Sử Tư tiêu sái quay về phòng tắm.

Lý Hoài ngồi trên giường suy tư. Đạo này Sử Tư tỏ tình rất thuần thực, thỉnh thoảng lại bộc lộ chân tình một lần khiến cậu càng ngày càng không chịu nổi. Nếu tình huống này kéo dài thì danh hiệu nữ vương khó giữ được, có khi độc giả còn cho mình là tặc mao cũng nên.

Nghĩ thế, Lý Hoài quyết: Đêm nay phải chinh Sử Tư!

8. Chương 8

Gió đêm thổi qua, Sử Tư ưu thương nhìn Lý Hoài.

Chăn đệm trải dưới mặt đất bằng phẳng hoan nghênh Sử Tư đè.

Lý Hoài xiên một miếng dưa cuối cùng trên đĩa, ưu nhã bỏ vào miệng rồi tắt đèn, hoàn toàn không nhìn ánh mắt ưu thương của Sử Tư.

Sử Tư lặn qua lộn lại trên sàn nhưng dù thế nào cũng không ngủ được, cậu chàng chỉ đành vắt óc chuyển trọng tâm câu chuyện.

– Mẹ nhỏ, nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau là vào lúc nào không?

Khuôn mặt Lý Hoài trong đêm lập tức hóa thành màu tím. Đương nhiên nhớ kỹ! Đâu chỉ có nhớ kỹ thôi, quả thực là như ngay trước mắt!

Sử Tư rơi vào hồi ức:

– Mẹ có nói với tôi rằng ba mong tôi về nước với ba một thời gian, thật ra thì tôi cũng không có bao nhiêu khó chịu. Tôi đọc sách thấy khi cha mẹ li dị, đứa trẻ sẽ hận người không ở bên mình, cực kì ỷ lại người sống cùng mình.

– Thật ra tôi không như vậy, từ ngày biết nhớ sự việc, Elena luôn nói với tôi: “Aney à, con có một người ba rất tốt, rất đẹp trai, ba con yêu hội họa, cũng rất yêu con”. Thế nên khi Elena nói tôi cần về Trung Quốc, tôi thậm chí còn có chút chờ mong.

– Vừa tới đất nước Trung Quốc xa lạ, tôi cảm thấy thật đặc biệt. Tiếng Trung khó đọc, người phương Đông mi thanh mục tú đều làm tôi cảm thấy mới mẻ. Sau đó, có một ngày ba bỗng hỏi tôi có muốn đi học không. Lúc đó tôi đã năm tuổi, không biết đến trường là thế nào nhưng luôn muốn thử tất cả mọi việc.

– Lúc trong phòng làm việc của hiệu trưởng thật là buồn chán, trong thế giới của người lớn, ngoài khen tặng thì là ôn chuyện. Nhà trẻ rất đẹp, thế nhưng khi tôi thấy cậu, tôi đã cảm thấy cậu là người đẹp nhất mà tôi từng thấy, cậu đẹp như Elena vậy.

– Làm tôi có cảm giác của mẹ.

Lý Hoài nhìn ánh đèn huỳnh quang đang xuyên thấu qua tấm rèm cửa sổ, khóe miệng nhếch lên một độ cung khó phát hiện.

– Mẹ nhỏ, ấn tượng đầu tiên của cậu với tôi là gì?

– ... Ngu ngốc.

Lý Hoài phun ra một câu như vậy.

Sử Tư vén chăn, leo lên giường, hai tay đặt hai bên cổ Lý Hoài. Mắt cậu chọc thủng hắc ám, nhìn thẳng vào mắt Lý Hoài. Sử Tư chẳng nói gì cả, chỉ nhìn vào mắt Lý Hoài như vậy mà thôi.

Lý Hoài đang muốn đẩy Sử Tư ra thì trán bỗng nhiên mát lạnh. Nụ hôn của Sử Tư rơi trên khóe miệng Lý Hoài:

– Ngủ ngon, mẹ nhỏ.

Lý Hoài:

— ...

Sử Tư gói đầu lên bụng Lý Hoài, cuộn tròn người lại, lưng cong cong, năm phút sau thì ngủ mất.

Lý Hoài khép hờ mắt nhìn lên trần nhà. Chuyện mười ba năm trước cậu đã quên gần hết, chỉ có chuyện Sử Tư xuất hiện lại như khắc sâu trong trí nhớ, mặc kệ thời gian qua đã bao lâu, nó luôn như một cuốn phim điện ảnh, mỗi ngày đều chiếu lại trước mắt cậu dù cho nó đã quen thuộc hơn cả cơm ăn hàng ngày.

Một ngày như bình thường, mẹ sửa sang lại quần áo cho bé Lý Hoài, giúp bé đeo cặp sách lên lưng rồi đưa bé lên xe.

Vừa vào lớp, còn chưa kịp ngồi vững, một nhóc còn lùn hơn cả bé bỗng ôm lấy đùi bé, gọi một tiếng “Mẹ!” giòn vang.

Lý Hoài thừa nhận hồi bé mình rất giỏi giả vờ. Lý Hoài vừa giả vờ bình tĩnh vừa đẩy mồm đậu lùn xuống đất, còn vỗ vỗ đám bụi không hề có trên quần, biểu tình chán ghét rất rõ ràng.

Sử Tư mới năm tuổi không hề biết mình bị ghét bỏ, khi cô giáo sắp xếp chỗ ngồi, bé Sử Tư còn cố tình bày ra bộ mặt ngoan ngoãn nói với cô giáo:

— Cô An ơi, con muốn ngồi cạnh mẹ nhỏ.

Lý Hoài năm tuổi nghĩ thầm trong lòng:

“Cảm giác sau đó sẽ có thêm đứa con? Mẹ ơi, ông đây mới năm tuổi thôi, năm tuổi! Ông đây còn đang đi học, phong nhã hào hoa, khí phách thư sinh, làm sao có thể có con sớm thế được?! Tự nhiên nhảy ra một đứa con lai không hề có huyết thống thì thôi đi, thế sao nó còn gọi ông đây là mẹ? Ông đây là nam! Trăm phần trăm thân đồng tử nhé!”

Chương nào cũng ngắn thế này thì thật tuyệt!!!

9. Chương 9

Cô giáo An hóa thành thánh mẫu trong nháy mắt, toàn thân tỏa ra vàng sáng mẫu tính:

— Sử... Sử...

Sử Tư nở nụ cười hữu nghị:

— Sử Tư, Aney.

Cô giáo An lại hóa thành thánh mẫu trong nháy mắt, toàn thân tỏa ra vàng sáng mẫu tính:

— An.. Ane...

Sử Tư lại nở nụ cười hữu nghị:

— Sử Tư, Aney.

Cô giáo An tiếp tục hóa thành thánh mẫu trong nháy mắt, toàn thân tỏa ra vàng sáng mẫu tính...

— Bạn Sử Tư, mẹ bạn không có ở đây nha

— Là mẹ nhỏ của tớ, mẹ nhỏ của tớ ở kia kìa.

Sử Tư năm tuổi giơ ngón tay mập mập ra, hào hùng vạn trượng hệt như đang chỉ điểm giang sơn. Đôi mắt sâu như đang phóng tia X-quang thẳng tới mắt Lý Hoài.

Lý Hoài năm tuổi sợ tới nổi da gà, mãi cho tới khi Sử Tư kéo ghế nhỏ ra, ngồi vào bên cạnh, Lý Hoài vẫn chưa hồi hồn.

Sử Tư năm tuổi vươn bàn tay núng nính thịt ra trước mặt Lý Hoài năm tuổi để tỏ tình hữu nghị, Lý Hoài năm tuổi chỉ lãnh diễm cao quý “Hừ” một tiếng, lạnh lùng và ngạo kiều từ chối trái tim thiếu nam bằng thủy tinh của Sử Tư. Sử Tư luống cuống trừng to đôi mắt lam sâu thẳm, trừng thêm chút nữa...

Lại khịt mũi một cái, cố gắng chảy nước mắt.

Lý Hoài năm tuổi trưng bộ mặt liệt ra nhìn Sử Tư năm tuổi giả vờ giả vịt, vẫn còn hi vọng mình có thể tiến quân tới Hollywood. Thế nhưng Sử Tư năm tuổi đạo hạnh quá non, lực bất tòng tâm, sống chết cũng không nặn ra nổi một giọt nước mắt, chỉ đành mở to mắt làm bộ đáng thương.

Lý Hoài năm tuổi trào phúng hành động của Sử Tư năm tuổi không chút che giấu:

– Đừng làm trò được không? Cậu cho cậu là mèo Ba Tư à? Trừng gì mà trừng, có trừng nữa cũng chỉ là mắt cá chết thôi.

Sử Tư năm tuổi đã bị khiếp sợ, nghĩ thầm:

“Mình từ nhỏ đã sống ở Mỹ với môi trường tư bản bị đầu độc bởi đồng tiền, mỗi ngày sống vui vẻ hưởng thụ quang vinh dù cho nơi nơi là phần tử khủng bố, vì cái quái gì mà lại bị lời nói ác độc của tiểu mỹ nhân lớn lên quốc gia theo chủ nghĩa dân chủ đang tiến lên xã hội chủ nghĩa bắn bùm bùm, mình đây trêu ghẹo nhằm ai?! Không lẽ mình với mỹ nhân mẹ nhỏ không hợp bát tự?”

Lý Hoài năm tuổi ghét bỏ nhìn Sử Tư năm tuổi đang dờ dẫm, thông thả nói:

– Tổ biết tổ chớp mắt thôi cũng đã lộ ra vẻ đẹp tao nhã vô song, nhưng cậu cứ nhìn tổ thế, tổ sẽ ngại.

Sử Tư năm tuổi háo sắc, nói:

– Không hổ là người mình đã coi trọng, ngạo kiều cũng rất đặc biệt!

Lý Hoài năm tuổi rất sợ mình chưa biểu đạt rõ ràng sự phỉ nhổ của bản thân nên duỗi bàn tay mập thịt ra, run run cầm bút, vẽ một đường thẳng tắp ở hai phần ba bàn. Tất nhiên hai phần là thuộc về Lý Hoài, một phần là của Sử Tư.

Sử Tư năm tuổi tội nghiệp nói:

– Mẹ nhỏ! Thực là quá đáng! Mẹ kẻ không đúng một nửa!

Lý Hoài năm tuổi cau mày:

– Ranh giới quân sự là tôi chín cậu ba, tôi cho cậu nhiều hơn một phần, được thành tám. Hơn nữa, người nước ngoài làm gì có quyền phát ngôn, cậu biết đây là địa bàn của người Trung Quốc không?

Sử Tư năm tuổi yếu ớt nói:

– Mẹ nhỏ à, con cũng là người Trung Quốc.

Lý Hoài năm tuổi chớp mắt:

– Thối lắm! Cậu nói cho quỷ nghe à, nhìn da cậu trắng như quỷ, mắt thì như cầu thủy tinh, làm gì đẹp bằng một nửa tôi chứ?!

Sử Tư năm tuổi lại bị một dao đâm vào lòng:

“Trông mình cũng đâu có tệ lắm? Đâu phải người Trung Quốc nào cũng yêu nghiệt như Lý Hoài chứ? Ít nhất trong người cậu có một nửa dòng máu Trung Quốc cơ mà?”

10. Chương 10

MẸ NHỎ

TÁC GIẢ: BA TỨC TÊ THẨM

EDIT: TIỂU VI

Ngày đầu tiên đã không thể thoải mái giao lưu với mẹ nhỏ làm Sử Tư có cảm giác thất bại sâu sắc. Vì sao kĩ năng bán manh lại không thể dùng với người này được? Chẳng lẽ cậu ấy tự trang bị kĩ năng phòng ngự? Tự động hóa giải mọi kĩ năng khác?

Sử Tư năm tuổi mặt ủ mảy ẽ cho tới khi gặp Lý Hoài năm tuổi trong khu tập thể.

Cậu bé chỉ thấy gió xuân quất vào mặt, thế giới không thể tốt đẹp hơn được nữa.

Sử Tư năm tuổi liêu mạng sải cặp chân ngắn, vụt tới trước mặt Lý Hoài năm tuổi, vẻ mặt thẹn thùng gọi:

– Mẹ nhỏ ~ Mẹ nhỏ cũng ở khu tập thể này sao? Thật là trùng hợp ~ Con cũng vậy đó ~ Chúng ta thật là có duyên nha

~Lý Hoài năm tuổi mặt không thay đổi nhìn Sử Tư năm tuổi, đột nhiên học theo giọng nói của Sử Tư, vẻ mặt thẹn thùng, nói:

– Bạn học Sử Tư ~ Bạn cũng là học sinh nam sao? Thật là trùng hợp ~ Tôi cũng vậy ~ Chúng ta thật là có duyên nha

~Sử Tư năm tuổi sững sờ nhìn theo thân ảnh đã rời đi của Lý Hoài năm tuổi.

Cậu bé đã cảm nhận được ác ý của toàn thể giới.

Tuổi thơ của Sử Tư là chuỗi ngày đeo bám Lý Hoài không dứt và vượt qua biết bao lần bị Lý Hoài thổ tào những lời độc ác.

Cũng may những lời độc ác đầy tính miệt thị của bạn nhỏ Lý Hoài không gây ra ám ảnh chẳng thể xóa nhòa trong lòng bạn nhỏ Sử Tư. Bạn nhỏ Sử Tư vẫn khỏe mạnh lớn lên dưới ánh mặt trời.

Lý Hoài chán muốn chết, giật giật tóc Sử Tư. Cậu mất ngủ.

Dưới nỗ lực không ngừng nghỉ của Lý Hoài, Sử Tư thành công bị giày vò đến tỉnh.

Đôi mắt Sử Tư nhập nhèm nhìn Lý Hoài:

– Mẹ nhỏ à...

Lý Hoài vẻ mặt thâm trầm:

– Vì sao đã nhiều năm vậy rồi mà cậu chẳng thay đổi gì cả thế?

Sử Tư nheo mắt, thờ ơ hỏi:

– Cái gì?

Lý Hoài:

– Khí tràng ngu ngốc ấy.

Sử Tư:

– ...

Lý Hoài đột nhiên vô cùng hăng hái:

– Mai chúng ta đi tìm Thiệu Gia Hằng đi!

Sử Tư khó chịu hỏi:

– Thiệu Gia Hằng là ai?

Đây là lần thứ hai cậu chàng nghe thấy tên này trong hôm nay.

“Chẳng lẽ là tình địch số 2? Không lẽ vợ mình đúng là người người muốn cướp? Nhất định phải ôm chặt chân mẹ kế để bà tích cực hiền kẻ cho mình trên con đường theo đuổi vợ!”

Lý Hoài hững hờ nói:

– Bạn tốt nhất của tôi.

Ngực Sử Tư reo lên một hồi chuông cảnh báo, thầm nghĩ:

“Không biết từ lúc nào vợ mình lại có bạn thân? Mình lại không hề biết một chút nào về tình địch! Quả là không thể dung tha!”

Trong lòng nghĩ vậy nhưng Sử Tư vẫn mang theo khuôn mặt hồn nhiên, hơn nữa còn tươi cười ra vẻ lấy lòng:

– Bạn mẹ nhỏ cũng là bạn con

~Lý Hoài cố nén buồn nôn, nhắm mắt đi ngủ.

Một lúc lâu sau, Lý Hoài không nghe thấy lời nói ác độc cũng chẳng nghe thấy lời khen ngợi, nghi ngờ gọi:

– Mẹ nhỏ?

– Mẹ nhỏ? Ngủ rồi à, mẹ nhỏ?

– Mẹ nhỏ...

– Nhưng mà con mắt ngủ rồi.

Qua một thời gian tìm hiểu, Sử Tư cuối cùng cũng biết Thiệu Gia Hằng và Phó Chi Hành là ai.

Chuyện phải kể từ mùng 2 năm ấy, khi mà Lý Hoài bỗng nhất thời hứng khởi đi học mỹ thuật tạo hình, đồng thời còn khá chân thành rủ Sử Tư đi cùng. Đang trong thời kì tạo phản cũng như coi Lý Hoài như mẹ nhỏ, Sử Tư quả quyết tuyệt lời mời của Lý Hoài. Lý do là Sử Tư bận chơi game, không có thời gian cùng Lý Hoài học môn vẽ “khô khan, nhàm chán”.

Lý Hoài cực kì tức giận. Đây là lần đầu Sử Tư cự tuyệt cậu, lòng tổn thương của một nữ vương bị đả kích cực lớn. Lý Hoài quyết định một thân một mình đi học môn vẽ “khô khan, nhàm chán” kia.

Quen biết Thiệu Gia Hằng và Phó Chi Hành ở lớp vẽ, Phó Chi Hành cả ngày cứ xoay quanh Thiệu Gia Hằng gọi “Bưởi ơi, bưởi à”, rảnh rỗi còn vẽ mấy thứ lằng nhằng, không chú ý đến cậu ta kể cũng khó.

Sau khi quen thuộc, Lý Hoài chú ý tới cậu nam sinh bị Phó Chi Hành gọi là “bưởi” kia.

An tĩnh, ít nói, tốt tính, thái độ gần như là cứng chiều và dung túng với Phó Chi Hành.

Đây là ấn tượng của Lý Hoài về Thiệu Gia Hằng.

Sau mỗi giờ học, cậu ấy sẽ ở lại lớp một lúc. Lúc này, đa số học sinh đã về cả, Phó Chi Hành luôn nhiệt tình vẫy tay tạm biệt với từng bạn nữ, sau đó sẽ thỉnh thoảng quấy rầy Thiệu Gia Hằng đang chuyên chú vẽ tranh.

Đội Thiệu Gia Hằng cắt kẹp về đi, ba người sẽ ăn gì đó ở gần chỗ học rồi tạm biệt nhau.

Từ lúc nào thân nhau thì Lý Hoài cũng không nhớ rõ, vì sao chưa bao giờ nhắc về hai người trước mặt Sử Tư thì cậu cũng không biết nữa, cứ cho là cậu muốn có chút không gian riêng tư đi.

Muốn tới nhà Phó Chi Hành và Thiệu Gia Hằng, Lý Hoài cũng rất bất ngờ.

Về vấn đề vì sao mình lại nổi hứng như vậy, Lý Hoài không muốn nghĩ lí do. Tuy nhiên, cậu biết khả năng lớn là do sự theo đuổi không ngừng nghỉ của Sử Tư quả thật đã khiến mình rung động. Cậu cần tìm Thiệu Gia Hằng để xin cố vấn, dù sao ở phương diện này, Thiệu Gia Hằng cũng là một “tiền bối”.

Ấn tượng đầu tiên của Sử Tư với Phó Chi Hành:

“Thằng tình địch này quá cao”.

Sử Tư vẫn luôn khá thỏa mãn với chiều cao 1m80 của mình, dù sao thì so với chỉ số chiều cao trung bình của người Trung Quốc, như vậy đã cao hơn nhiều rồi. Vậy nên khi gặp ai đó, cậu chàng đều xem chiều cao đầu tiên.

Sử Tư liếc mắt, Phó Chi Hành cao khoảng 1m85, 1m86. Cậu chàng hừ lạnh một tiếng, không khách khí ngồi xuống salon ở phòng khách.

Phía sau truyền tới tiếng “loẹt xoẹt”, Sử Tư giật mình, xoay người thì thấy sau sofa có một “mỹ nam tử an tĩnh”.

Thiệu Gia Hằng cúi đầu, chăm chú vẽ, không hề nhận ra nhà mình có khách không mời mà đến.

Sử Tư cực kì tò mò với tiểu mỹ nhân đang chăm chú vẽ tranh này, vội vàng xoay vòng xoay quanh Thiệu Gia Hằng, bắt chước Thiệu Gia Hằng ngồi trên chiếu.

Sử Tư quan sát Thiệu Gia Hằng.

Thứ nhất, biểu tình nghiêm túc, nhất định là không hay nói cười.

Thứ hai, chân rất dài, vóc người cũng khá.

Thứ ba, xương quai xanh con mẹ nó đẹp, hết như xương quai xanh của Lý Hoài vậy.

Sử Tư nghĩ vậy mà lòng ngứa ngáy, muốn thử sờ một cái, muốn biết vì sao xương quai xanh của Thiệu Gia Hằng lại đẹp vậy, thậm chí cậu chàng còn nghĩ là đẹp hơn cả của Lý Hoài nữa.

Phó Chi Hành và Lý Hoài từ trong bếp đi ra, thấy Sử Tư về mặt nhộn nhạo dòm Thiệu Gia Hằng, hình như chỉ hận không thể nhào qua gặm hai cái thì lập tức cả hai đều phần nộ.

Phó Chi Hành nghĩ thầm:

“Mẹ nó chứ! Lòi đầu ra thằng quý con, dám mưu đồ gây rối với vợ của bản vương! Con mẹ nó, không muốn sống chứ gì?”

Lòng Lý Hoài lạnh lẽo:

“Cứ ngỡ cậu yêu tôi, dù cho người vui mừng hay lạnh nhạt, có coi cậu như không khí là tôi. Tôi đây thật buồn cười khi tìm đến Thiệu Gia Hằng để hỏi xem làm sao để đối diện với cậu, giờ hết như hài kịch vậy.”

Phó Chi Hành hung hăng xông tới định tấn Sử Tư thì Thiệu Gia Hằng buông bút, vươn tay xoa thắt lưng, sau đó đi tới chỗ tủ lạnh, thấy Lý Hoài thì lộ ra một nụ cười hiểm hoi:

– Huyền Huyền, cậu đến rồi à?

Phó Chi Hành lập tức vui vẻ, cậu ta hiểu ý Thiệu Gia Hằng là gì.

Từ lời nói và hành vi của Thiệu Gia Hằng là có thể chứng minh Sử Tư không hề cấu thành bất kì uy hiếp nào đối với Phó Chi Hành.

Đào sâu hơn nữa, chính là “Đừng đoán mò, trong lòng em chỉ có mình anh, những người khác em đều không thấy thuận mắt”.

11. Chương 11

Trên đường về, Sử Tư vẫn chưa từ bỏ ý định, hỏi Lý Hoài:

– Mẹ nhỏ! Mẹ không có số di động của nữ thần thật à?

Sau khi bị Thiệu Gia Hằng hoa lệ bỏ qua, Sử Tư đã tôn Thiệu Gia Hằng lên làm nữ thần.

Lý Hoài cười nhạt:

– Có.

Rồi ném di động qua.

Sử Tư cầm di động của Lý Hoài như cầm vật báu, như cầm một viên kim cương 50 cara, lòng phấn khởi lưu số của Thiệu Gia Hằng vào di động của mình.

Lý Hoài nhớ tới nguyên nhân ban đầu mình tìm tới Thiệu Gia Hằng, cảm thấy bản thân thật ngu ngốc.

Vì không biết phải đối diện với thứ tình cảm bỗng nhiên chuyển biến này ra sao, chạy tới chỗ Thiệu Gia Hằng xin kinh nghiệm, muốn hỏi xem lúc đầu cậu ấy làm cách nào vượt qua. Được rồi, chẳng cần hỏi gì nữa, Sử Tư di tình biệt duyên đã làm tiêu tán mọi buồn phiền lúc ở nhà.

Lý Hoài buông bàn tay bị nắm chặt đến phát đau ra, nghĩ mình bây giờ thật khó coi. Ngốc nghếch, bị một đứa ngốc dùng thức tình cảm ngu ngốc trêu đùa hết như một đứa ngu. Bây giờ, đứa ngốc kia phải mông đi mất, mình thì trở thành một đứa ngốc còn ngốc hơn cả đứa ngốc kia.

Quên mất mình bắt đầu thay đổi từ khi nào, bắt đầu quen với việc có người theo đuổi gọi “mẹ nhỏ”, bắt đầu quen với việc giận dữ không hề che giấu với người kia, bắt đầu nảy sinh cảm tình, bắt đầu nghĩ rằng dù không có cả thế giới này nhưng sẽ không bao giờ mất đi người ấy bởi người ấy luôn bước theo mình, cho tới bây giờ chưa từng lạc mất, cũng chưa từng rời đi.

Chuyện tình cảm là như vậy, chờ tới khi bạn đắm chìm vào nó, bạn sẽ phát hiện ra nó hết như là nước ấm nấu ếch vậy, dần dần cho tới khi một sinh mệnh hoạt bát trở thành một đồng thịt vụn.

Lý Hoài về tới nhà liền quăng mình lên giường, khôn khổ vì tình chẳng giống bản thân, chỉ cần ngủ một giấc thật ngon, ngày mai sẽ quên hết mọi chuyện.

– Cần phải tìm bạn gái.

Đây là điều Lý Hoài nghĩ trước khi ngủ.

Sử Tư phấn khởi chạy đến nhà Lý Hoài, quyết định lần này nhất định phải bắt được mẹ nhỏ về tay, dù không được phạm pháp thì cũng phải được hôn, tất nhiên là hôn kiểu đầu lười quẩn quýt vào nhau ấy.

Kết quả, vừa vào cửa đã thấy Lý Hoài với Lý Mộc Tử đang chống đầu nhìn nhau, ánh mắt thâm tình tới mức có thể chảy ra sữa.

Lý Hoài nghe thấy tiếng mở cửa, liếc nhìn Sử Tư, chỉ là liếc nhìn mà thôi, một giây sau liền lập tức trở về động tác cũ, mãi mười mấy giây sau mới nói với Lý Mộc Tử câu gì đó, sau đó không quay đầu lại, đi thẳng về phòng ngủ.

Sử Tư cảm thấy tâm linh yếu ớt của mình bị tổn thương mạnh mẽ, mẹ nó! Mẹ nhỏ không thèm nhìn mình?!

Với lại... Mẹ nhỏ với tiểu hồ ly có biến gì sao? Vừa nhìn là thấy ánh mắt tiểu hồ ly toàn tình ý triền miên. Anh! Đây! Đây! Nhìn! Thấy! Hết!

Lý Mộc Tử vừa thấy vẻ tạc mao của Sử Tư thì tâm tình lập tức tốt lên, vốn dĩ đang muốn chết cũng thấy khá hơn nhiều, cô biết Sử Tư hiểu lầm rồi. Nhưng hiểu lầm thì kệ hiểu lầm, bất kể làm gì đi nữa, cô cũng chỉ mong lửa cháy đổ thêm dầu thôi!

Lý Mộc Tử bụng toàn ý xấu, nói điệu chảy nước:

– Lý Hoài, em muốn ăn tôm hùm đất ~ Cửa tiệm Kỳ Nguyên Lộ ấy nhé

~Lý Hoài tươi cười dịu dàng, cầm ví tiền ra cửa.

Lý Mộc Tử vui vẻ hát to:

– Hồ nước đã đầy thì mưa cũng ngừng ~ Bên bờ ruộng nơi nơi là cá chạch ~ Ngày nào em cũng chờ anh ~ Chờ anh bắt cá chạch ~ Anh trai ơi có được không ~ Mình cùng đi bắt cá chạch nhé

~Sử Tư u oán liếc cô một cái, về nhà học hỏi Mục Nhị mấy chiêu thôi.

Sau bữa tối, Mục Nhị vừa xem phim Hàn vừa hạnh phúc nói chuyện điện thoại với chồng.

Sử Tư rửa bát xong, ném tạp dề “bộ” một phát rồi ngồi xõm trước mặt Mục Nhị.

– Mẹ ơi

~Trái tim nhỏ bé của Mục Nhị run lên, thâm nghĩ:

“Hu hu hu, mình sẽ không bao giờ để nó rửa bát nữa! Vô sự hiên ân cần, phi gian tức đạo mà, đạo lý dễ hiểu thế mà sao mình còn chưa thông? Hu hu hu, giờ mình hối hận rồi, mình rửa bát lại một lần nữa có được không?”

Sử Tư cụp đôi hàng mi dài xuống, vẻ mặt cô đơn:

– Mẹ ơi, con vẫn không đối phó được với mẹ nhỏ, nhiều tình địch lắm! Con muốn học hỏi kinh nghiệm của bạn mẹ nhỏ, nhưng kết quả còn bị ăn chửi nữa!

Thiệu Gia Hằng đang lên màu cho tranh bỗng hắt xì một cái.

Bây giờ thần sắc Mục Nhị mới dần hồi phục. À, hóa ra là chuyện theo đuổi phải không?

~Mục Nhị đa mưu túc trí, nói:

– Con à, con có nghe qua một câu là “Lên xe trước rồi mua vé bổ sung” chưa?

Sử Tư hoảng sợ:

– Nhất định là không được! Mẹ nhỏ giết con mất!

Mục Nhị thâm trầm:

– Cái này tùy bản lĩnh của con, nếu hôm sau cậu ấy con chẳng rời được giường thì sức đâu mà lấy cái mạng nhỏ của con?

Ngoài miệng thì nói không nên nhưng trong lòng Sử Tư cũng có chút rung động.

“Nhờ đâu mẹ nhỏ có ý với mình nhưng ngược không biểu đạt ra thì sao?”

“Nghe nói đến hôm sau, tiểu thụ đều không động đây nổi một ngón tay mà?”

“Nếu mình xem GV để luyện kĩ thuật, biết đâu đấy mẹ nhỏ sẽ đồng ý yêu mình?”

“Vậy thì phương án của mẹ kế khả thi đấy.”

“Hay là thử xem sao?”

Lý Hoài xách túi tôm hùm đất, ném tới trước mặt Lý Mộc Tử:

– Trò chơi đến đây là kết thúc!

Lý Mộc Tử vui vẻ lột vỏ tôm.

Lý Hoài đẩy cửa phòng ra, thấy không có Sử Tư thì nghi hoặc hỏi Lý Mộc Tử:

– Sử Tư đâu?

Lý Mộc Tử đắc ý:

– Ha ha ha, bị em làm cho tức giận, bỏ đi rồi

~Lý Hoài trầm giọng:

– Lý Mộc Tử! Em có thể thôi chơi đùa được không?

Lý Mộc Tử hừ lạnh:

– Ôi ~ Đây là bảo vệ người ta sao? Tục ngữ nói không sai, anh trai đã gả rồi quả như là bát nước đã hắt đi, nhỉ, anh nhỉ? Không phải anh thích cậu ta thật đấy chứ?

Lý Hoài muốn thề thốt phủ nhận theo bản năng nhưng lại dừng lại, dùng giọng nói có chút mê mang, nói:

– Có thể lắm...

– Thật ra em thấy hai người không hợp lắm. Anh nếu bỗng có hứng muốn làm gay thì cũng phải tìm ai để có thể bền chắc một chút. Anh nhìn Sử Tư đi, hết như đứa trẻ con, ấu trĩ hơn cả em, ngoại trừ đẹp thì đâu có chỗ nào xứng với anh?

Lý Hoài ngồi trên ghế, cầm một con tôm đã bóc vỏ cho vào miệng:

– Anh cũng không rõ lắm. Trước đây cứ thấy cậu ta hết như một cái đuôi nhỏ, anh đi đâu cậu ta theo đó, rất đáng ghét. Sau lại dần quen, bắt đầu nói lời lạnh nhạt, bắt đầu nổi giận với cậu ấy. Thật ra, có đôi khi anh không muốn giận, chỉ là... chỉ là muốn cậu ấy xuống nước, nhìn thấy dáng vẻ lấy lòng của cậu ấy với anh mà thôi.

– Mộc Tử, với anh, cậu ấy có ý nghĩa khác. Cả chục năm em ở Mỹ không về, thế nhưng em vừa về là quan hệ của chúng ta lập tức thân thiết như trước, anh không sợ em rời bỏ anh. Thế nhưng nếu có một ngày Sử Tư rời xa anh, anh không biết trút những hỉ nộ vô thường của mình vào đâu, chẳng biết tức giận mà trở mặt nhanh như trở bàn tay với ai.

Lý Hoài dừng một chút rồi nói tiếp:

– Anh bị cậu ấy làm hư. Em đừng nhìn dáng vẻ cà lơ phất phơ, vô tâm vô phé hàng ngày của cậu ấy. Mỗi lần anh nói lời tổn thương tới cậu ấy, cậu ấy đều cố gắng vui cười, dỗ dành anh. Nhưng trong lòng cậu ấy khó chịu biết bao nhiêu, anh đều biết cả.

– Muốn trách, chỉ có thể trách thời gian là một thứ đáng sợ. Từ lâu, cậu ấy luôn dùng vẻ mặt bi thương mà nói suy nghĩ thực trong lòng với anh, tuy anh biết cậu ấy muốn được nghe vài câu dịu dàng từ anh, thế nhưng anh chưa bao giờ vạch trần chút thủ đoạn ấy. Coi như là con chó trung thành thì cũng cần cổ vũ, cũng cần chút thịt thừa dính trên xương mà.

Lý Mộc Tử nhìn Lý Hoài:

– Anh, thế anh có nghĩ tới sau này chưa? Như ba mẹ, như người nhà của Sử Tư?

Lý Hoài nhấc tay lên xoa trán:

– Làm sao lại không nghĩ qua, mặc kệ ra sao, chỉ cần cậu ấy bên anh là đủ rồi.

Lý Mộc Tử tiếp tục:

– Vậy hai người ở chung thế nào? Em không nói anh hôn tôi, tôi hôn anh bình thường đâu, là cái loại thiên lôi câu động địa hỏa ấy.

Khuôn mặt già nua của Lý Hoài đỏ lên:

– Lẽ nào ông đây phải nói trước, anh với trung khuyến sẽ *** nhìn nhau, sau đó âm ỉ một trận? Ông đây nghĩ thôi đã thấy mặt mặt rồi.

Lý Mộc Tử cũng đoán được ông anh mình không thể làm loại chuyện đó:

– Anh cứ thử xem mình có thể ở cùng nam không. Nếu một nụ hôn với Sử Tư mà anh còn không chịu được thì cuộc sống sau này sao sống được, anh cho là chơi trò gia đình sao, chỉ cầm tay, hôn một cái là được?

Lý Hoài tức giận, giận tới mức ngạo kiều luôn, quay về phòng đóng rầm cửa lại.

– Mẹ, không lẽ muốn ông đây dâng nụ hôn đầu cho đứa ngốc kia? Buồn cười! Tuyệt đối không có khả năng!

Lý Hoài vừa nói vừa lấy di động ra, tìm số của Sử Tư trong danh bạ.

Lúc chờ nổi máy, Lý Hoài suy nghĩ xem nên nói thế nào:

“Đồ ngốc, lăn xuống đây cho tôi!” Như vậy có phá hỏng không khí quá không nhỉ? Nhỡ đâu Sử Tư không xuống thì sao?

“Tư Tư, mau tới hôn tôi ~” Lý Hoài run rẩy, nổi hết cả da gà.

“Này, cậu muốn hôn tôi không?” Như vậy có tổn hại hình tượng nữ vương lắm không?

Không chờ cậu nghĩ xong, điện thoại đã kết nối.

Sử Tư không hề che giấu ngạc nhiên:

– Mẹ nhỏ!?

Lý Hoài:

– ...

– Mẹ nhỏ? Sao vậy? Có chuyện gì thế?

Lý Hoài giả vờ thâm trầm:

– Tối nay cậu có việc gì thế?

Sử Tư sững sốt:

– Không có mà? Mẹ nhỏ, có việc à?

Lý Hoài nuốt nước bọt, nói:

– Vậy cậu qua nhà tôi, tôi chờ cậu trong phòng, cúp máy đây!

Lại nghĩ tới lời Mục Nhị nói lúc chiều, kế hoạch có thể thực hiện rồi! Sử Tư chạy rầm rầm xuống tầng dưới, gặp Mục Nhị đang đắp mặt nạ, tập yoga, hết như một con quỳ.

Sử Tư phát tay:

– Mẹ! Hôm nay con sang chỗ mẹ nhỏ, không về đâu!

Mục Nhị không ngẩng đầu lên, lẩm bẩm:

– Nhớ bao với bôi trơn

~Sử Tư đứng trước cửa siêu thị của khu tập thể, bồi hồi:

“Có nên mua hay không đây? Trong sách nói không có bôi trơn sẽ rất đau, nhưng trong sách cũng nói dùng bôi trơn với bao thì không được chân thật lắm.

Cuối cùng cậu chàng quyết định đi vào siêu thị.

Trên đường tới nhà Lý Hoài, trong đầu Sử Tư chỉ toàn là hình ảnh Lý Hoài trần truồng đứng nhìn mình.

12. Chương 12

Mình tính mỗi ngày post 2 chương, bao giờ hết thì hết, nhưng nay post nốt 5 chương làm sẵn này lên đi, chờ đợi mòn mỏi quá à

~Nhấn chuông cửa mà tim đập như nai chạy, được lắm! Tuy ở nhà mẹ nhỏ còn nhiều hơn cả về nhà mình, phải mấy vạn lần chứ chẳng đùa, nhưng tim đập như trống chầu thế này là lần đầu tiên, tất nhiên không tính những lúc thấp thỏm nhận lỗi.

Sử Tư nhét tay vào túi quần, khăn trương tới mức lọ gel bôi trơn bị bóp tới biến hình.

Lý Mộc Tử mở đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ, thầm mắng:

“Mười hai giờ rồi còn ai nhấn chuông cửa? Có để người ta ngủ không đây?”

Vừa mở cửa đã thấy vẻ mặt lấy lòng của Sử Tư, Lý Mộc Tử nhớ tới lời Lý Hoài nói lúc chiều, hừ lạnh.

Ông anh thương thầm đã mấy chục năm giờ bị người khác cướp mất! Còn là nam! Là người thì ai chịu được đây?

Không chèn ép là không được! Nhưng đây là hướng đi của câu chuyện, tiểu thư Lý Mộc Tử, cô chỉ là con pháo hôi nữ phụ mà thôi, làm sao cô có thể làm khó được? Tôi bán cô đi kĩ viện luôn bây giờ đây này

~Như đã nói, Sử Tư cười một nụ cười nịnh rất mất tự nhiên với Lý Mộc Tử, tuy là nụ cười lấy lòng này trong mắt Lý Mộc Tử chỉ toàn là ý xấu.

Đẩy cửa phòng Lý Hoài ra, tiếng nước ào ào từ phòng tắm truyền lại. Lý Hoài đang tắm.

Trong đầu Sử Tư lại bắt đầu bay loạn những hình ảnh hạn chế độ tuổi.

Thật ra, Lý Hoài ở trong phòng tắm cũng nghe được tiếng đẩy cửa, một tiếng “cạch” ấy khiến cậu dựng hết cả tóc gáy.

Trước khi đi ngủ, Lý Mộc Tử lén lút đưa cho cậu một đĩa VCD, khi cho vào laptop, hình vừa lên cậu liền đỏ mặt, quả thực là đủ loại tư thế trong GV. Cậu tiện tay tua tới một đoạn, tiếng “Ừm... Mạnh lên ~” từ trong máy vọng ra, tiếng thở dốc ngọt ngào hơn cả phụ nữ làm cậu sợ tới mức đóng vội laptop, gọi điện thoại cho Thiệu Gia Hằng.

– ...

– Lý Hoài, cậu bị bệnh à? Sao không nói câu nào thế?

– Không phải... Chỉ là... chỉ là muốn hỏi cậu một chút, à không... nói chuyện phiếm một chút...

– Ừ, về... Má nó, Phó Chi Hành! Cút xuống dưới cho tôi, cả ngày như chó điên động dục, sao anh không tỉnh tấn nhân vong đi! Làm cái mợ anh ấy mà làm! Con mẹ nó, anh là ngựa đực à? À? Lý Hoài, cậu vừa nói gì ấy nhỉ?

Lý Hoài hắc tuyến, cúp điện thoại, hóa ra buổi đã bị người ta lột vỏ, ăn sạch rồi.

Nghĩ lại tất cả những chuyện đã xảy ra hôm nay và Sử Tư đang trong phòng ngủ, Lý Hoài sợ cực kì. Lẽ nào đêm nay phải hiến thân? Lý Mộc Tử nói là phải thử xem mà? Thử cũng đâu cần hi sinh lớn như vậy chứ, hôn là được mà, nếu còn chưa đủ thì có thể hôn sâu. Nói thì nói vậy, Lý Hoài vẫn dọn dẹp đồ hoa cúc nào đó.

Sử Tư sờ chỗ nọ, động chỗ kia trong phòng ngủ của Lý Hoài như đang chăm chú nghiên cứu gian phòng, thật ra là đang lắng nghe tiếng động trong phòng tắm.

Tiếng nước ào ào chưa hề ngừng lại, gel bôi trơn bị Sử Tư cầm tới nóng lên.

Lý Hoài chần chừ mãi, cuối cùng mặc áo tắm ra ngoài.

Sử Tư đang ngồi bên giường, gần như trong tích tắc, đường nhìn của cậu chàng liền bắn về phía Lý Hoài.

Lý Hoài làm như không thấy ánh mắt nóng bỏng của Sử Tư, giả vờ trấn định, nói:

– Đến rồi à? Tôi vừa xem chút truyện kinh dị, quả là đáng sợ, ngủ một mình thì gặp ác mộng mất. Tôi đưa chăn cho cậu, cậu ngủ trên sàn là được.

Sử Tư trợn mắt, lập tức làm bộ đáng thương như cún con, lẩm bẩm:

– Biết ngay là sẽ không chịu thỏa hiệp nhanh vậy mà!

Lầm bầm xong, như đang hờn dỗi, cậu chàng ném gel bôi trơn lên tủ đầu giường của Lý Hoài.

Hoa cúc Lý Hoài lập tức căng thẳng, thầm nghĩ:

“May mình thông minh, tìm được cái cớ hợp lí chứ không thì đêm nay ông chắc chắn thất thân.”

Sử Tư co quắp nằm xuống cuối giường, lầm bầm than thở.

Lý Hoài thở dài, lại mềm lòng rồi.

Lý Hoài đá dép, tới trước mặt Sử Tư, ngồi lên đùi cậu chàng.

Sử Tư ngồi bật dậy, Lý Hoài bị dọa sợ, dừng khí ban nãy bay mất chín phần, nhưng cứ cố thử xem sao!

Lý Hoài nghiêng đầu, nói:

– Nhắm mắt!

Đầu óc Sử Tư trống rỗng, hạnh phúc tới quá đột nhiên, cậu có chút không chịu nổi liền theo bản năng nghe lời Lý Hoài.

Lý Hoài ôm cổ Sử Tư, tính toán xem nên hạ miệng ở đâu.

Hôn cũng không tồi, mát vào, liếm, hình như đều là động tác theo bản năng, cậu từ từ cạy mở hàm răng Sử Tư.

Sử Tư chợt xoay người, áp Lý Hoài xuống giường, mau chóng đảo khách thành chủ, tiến công mãnh liệt.

Niềm vui của Lý Hoài phải nói là phát ra từ từng chân tóc, cậu chỉ có thể ôm chặt Sử Tư, nổi sung sướng giằng co giữa Thiên Đường và Địa Ngục khiến cậu hoàn toàn trầm luân.

Ngay khi lý trí sắp bị cắt đứt, Lý Hoài mơ hồ cảm thấy tay Sử Tư đang vuốt ve móng mình. Bàn tay ấy từ hông đi xuống, tay kia đã vói vào trong áo ngủ của Lý Hoài, trong đầu Lý Hoài gần như lập tức hiện ra một hình ảnh phiến tình.

Tất cả lý trí đã trở về, Lý Hoài hừ lạnh, đẩy Sử Tư ra rồi đạp cậu chàng xuống đất.

Sử Tư lộn vòng trên sàn, vẻ mặt mê man nhìn Lý Hoài, trong mắt lộ vẻ “Sao thế?”

Lý Hoài lãnh diễm ngáp một cái:

– Không có gì, tôi mệt rồi.

Sử Tư khó tin liếc Lý Hoài, Lý Hoài chợt dạ. Sử Tư lại liếc mắt nhìn thứ đã lên dây trong quần mình, sắc mặt xấu đến cùng cực, chất vấn:

– Mẹ nhỏ, nhất định phải dừng ở đây sao?

Lý Hoài lẩm bẩm hai tiếng, bọc chăn ngủ.

Sử Tư nằm sấp cạnh Lý Hoài, lắc lắc Lý Hoài như điên:

– A a a a a! Mẹ nhỏ, dừng dừng ở đây! Sẽ chết người đấy!

– A a a a a! Mẹ nhỏ, nhịn khổ quá!

– A a a a a! Mẹ nhỏ, không nhịn được rồi!

– Hu hu hu, mẹ nhỏ ơi, để anh làm đi, anh đảm bảo sẽ nhẹ nhàng mà!

Lý Hoài híp mắt, nhẹ nhàng nói:

– Làm cái gì mà làm, cút đi ngủ đi.

Sử Tư thất bại lết vào phòng tắm.

Lý Hoài nghe thấy tiếng khóa trái cửa, khẽ chống tay, nâng đầu “ngắm”.

Nửa đêm tỉnh lại.

Sử Tư rón rén ra phòng khách, Lý Hoài hí mắt, cũng đứng dậy.

Sử Tư nhẹ nhàng khép cửa phòng Lý Hoài lại, ngay sau đó, cửa lại được mở hé ra. Sử Tư lấy di động ra bấm số, tội nghiệp gọi:

– Mẹ ơi.

Lý Hoài lắng tai nghe.

Mục Nhị nghe tiếng Sử Tư, mặt nạ đang đắp cũng rơi xuống, nghĩ thầm:

“Con bây giờ không phải đang hưởng hạnh phúc mây mưa, cá nước thân mật với mẹ nhỏ của con sao? Sao lại rảnh rỗi gọi cho mẹ thế này, lẽ nào con “chưa ra đến chợ đã tiêu hết tiền”? Hay con không cương được với nam?”

Đương nhiên những lời này Mục Nhị chỉ giữ trong lòng thôi, làm người chỉ bảo tình cảm duy nhất cho đứa con riêng, bà còn làm bộ hỏi cặn kẽ Sử Tư xem vì sao lại như vậy.

– Mẹ nhỏ không làm với con.

Lý Hoài hận đến nghiến răng, có phải sau này phạm pháp cậu cũng báo cáo với mẹ kể không?

Mặt nạ vừa nhặt lên đã lại rơi xuống đất, Mục Nhị tiếc hận ném nó vào thùng rác, vô cùng đau đớn nhưng vẫn hướng dẫn từng bước:

– Việc này không vội được. Trước hết con phải bắt được cậu ấy, à không, không phải, phải theo đuổi được cậu ấy. Phải tiến hành theo chất lượng, từ từ thôi, cần chất lượng chứ không phải tốc độ.

Sử Tư cúp điện thoại, đứng ngoài cửa thật lâu rồi mới về phòng, khẽ hôn lên trán Lý Hoài.

– Ngủ ngon.

Lý Hoài mở mắt, đá Sử Tư nằm cuối giường.

– Ủ?

– Sử Tư.

– Mẹ nhỏ, giờ còn sớm, em ngủ thêm đi.

– Cậu thích tôi từ khi nào?

– Từ mẫu giáo, yêu thì từ năm mười ba.

– Tôi chẳng phải bị cậu thâm chấy dãi thèm muốn nhiều năm rồi sao?

– Ủ, trong lòng khát vọng đè em nhưng chỉ có thể làm mặt người dạ thú.

– Đây là ví dụ thối tha gì?

– Ví dụ thối tha sinh động.

– ...

– Mẹ nhỏ này...

– Yêu nhau thì yêu nhau, ngủ nhanh lên!

Sử Tư bật dậy:

– Mẹ nhỏ, em nói gì?

Lý Hoài đập một phát:

– Ngủ!

Sử Tư cười như hoa, duỗi hai tay lao vào lòng người thương:

– Vợ ơi

~Lý Hoài cười lạnh, đập Sử Tư một phát.

Sử Tư mặt dày chen trên giường, hài lòng ôm hông Lý Hoài.

Mặc kệ thời gian sau này có ra sao, chỉ cần người bên gối là người mình tha thiết ước mơ đã tốt lắm rồi.

13. Chương 13: Phiên Ngoại: Cứu Bình?

Lúc nhận được điện thoại, Thiệu Gia Hằng rất kinh ngạc, thế nhưng sự kinh ngạc này mau chóng bị phần nộ bao trùm. Nguyên nhân ấy à? Là do xưng hô của Sử Tư:

– Nữ thần à, lúc đầu người bị cái tên cao thật là cao, nhìn qua thật đối trá kia theo đuổi thế nào thế?

Thiệu Gia Hằng không nói hai lời, cúp máy. Sử Tư ngây thơ và EQ thấp tất nhiên sẽ gọi lại một lần nữa.

– Nữ thần à, vừa bị ngắt máy, có thể tín hiệu chỗ tôi không tốt lắm.

– Sử Tư à? Tìm tôi có chuyện gì?

– Nữ thần... Người nói xem vì sao mẹ nhỏ không thích tôi?

Thiệu Gia Hằng hừ lạnh, một tay gác lên giá vẽ, thờ ơ nói:

– Cậu nói Lý Hoài ấy à? Nó lúc nào chẳng làm bộ từ chối người khác, xa cách cả ngàn dặm đó, thật ra nội tâm nó là một đứa M, nhẹ dạ lại có thói quen tự nghĩ ngợi một mình.

Sử Tư nghe nữ thần phân tích rõ ràng, chỉ có mỗi việc gật đầu phụ họa.

– Muốn đối phó với Lý Hoài thì phải nắm được nhược điểm của nó. Lúc nó chửi cậu thì trong lòng nó đang nói “Em yêu anh”, lúc nó xua đuổi cậu nghĩa là nó muốn cậu đoán ý nó.

Thầy giáo Thiệu giảng dạy từng bước làm cho Sử Tư sửng sốt.

Sử Tư cúp máy, lên weibo post một bài:

[Cần lời giải thích]: Vợ rất thích đánh tôi nhưng lại không giận thật, như thế là sao?

Lầu 1: Lâu chủ sợ vợ không thể trật được, vợ cậu nhất định là cộp mẹ.

Sử Tư thấy có người nói Lý Hoài là cộp mẹ thì nổi giận, gõ bàn phím bùm bùm.

Reply lầu 1: Vợ tôi là nam!!!

Lầu 2: Vợ cậu nhất định là ngạo kiều thụ, ngoài miệng nói không muốn không muốn, thân thể nhất định sẽ cực thành thật.

Lầu 3: Ngạo kiều thụ +1

Lầu 4: Ngạo kiều thụ đã giám định +2

...

Lầu 28: Người anh em, tình huống này cậu phải dùng khí tràng tổng tấn công để áp đảo cậu ấy, hôn cậu ấy tới không biết trời đất luôn!

...

Lầu 96: Tiểu ca không hiểu rồi, tình cảm đều là “phẩm phạm” mà ra, bắt lực thì ai mà cần?

Sau khi được quảng đại đồng bào trên mạng giáo huấn, Sử Tư nghĩ sinh mệnh đã sang trang, nhân cách đã thăng hoa. Vì vậy, cậu chàng phấn khởi chạy tới nhà Lý Hoài, quyết định lần này nhất định phải nắm được Tiểu Lý Hoài trong tay, không thể “phẩm phạm” thì cũng muốn hai người có thể quần quýt hôn môi!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/me-nho>